

GEGARANDEERDE OPLAGE 30500 EXEMPLAREN (OPEN VOOR ACCOUNTANTS-ONDERZOEK)

DE STAD

4DE JAARGANG No. 51

15 cts.

VRIJDAG 13 MAART 1925

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
KEIZERSGRACHT 234
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

Mr. G. Kirberger, Raadsheer in het Amsterdamsche Gerechtshof, die benoemd is tot lid van den Hoogen Raad der Nederlanden, ter voorziening in de vacature, ontstaan door de benoeming van dr. Fentener van Vlissingen tot vice-president van ons hoogste rechtscollege.

DE SCHOONE MISS LILIAN

DOOR H. COURTHS-MAHLER

SLOT

KORTE INHOUD DER VORIGE AFLEVERINGEN

Mr. John Crosshall, een schatrijke Amerikaan, blijkt iemand te zijn, die 30 jaar geleden uit Duitsland naar Amerika vertrok, omdat hij door zijn familie van een onterende daad werd verdacht, maar die hij in werkelijkheid niet heeft bedreven. Zijn adellijken naam verwisselt hij voor dien van Crosshall. Met zijn dochter Lilian gaat hij ten slotte naar Duitsland terug, maar hij wil trachten de smet die op zijn naam rust uit te wisschen. Hij koopt daar het familie-kasteel, dat de verarmde familie verplicht is te verkoopen en vestigt zich daar als de rijke Amerikaan, maar laat twee familieleden, tante Staß en haar nicht Geneveva, die altijd op het kasteel gewoond hebben, daar blijven, om de huishouding te voeren. Niemand weet wie Mr. Crosshall is, alleen tante Staß heeft eenig vermoeden. — Ronald van Ortlingen, bewoner van het naburige kasteel, is verliefd op Lilian en Lilian op hem, maar, daar Lilian uit allerlei omstandigheden heeft meenen te kunnen afleiden, dat Ronald in het geheim verloofd is met Veva, houdt zij zich zeer gereserveerd, tot groote wanhoop van Ronald. Het feit waarvan indertijd Crosshall verdacht werd, staat in verband met het huwelijk van Ronald's moeder en als Ronald op zekeren keer, het niet langer kunnende verdragen, dat Lilian hem zoo onverschillig behandelt, besluit een lange reis te ondernemen en afscheid komt nemen, komt het gesprek op Ronald's ouders en blijkt uit hetgeen de zoon vertelt, dat Crosshall geheel onschuldig is aan hetgeen waarvan zijn familie hem al die jaren heeft verdacht. — Dan maakt deze zich bekend. — Maar nog steeds is er tusschen de beide jongelieden iets, dat hen gescheiden houdt en al voelen Lilian's vader, nu heer von Kreuzberg, en tante Staß ook, dat de jongelui elkaar liefhebben, zij voelen ook, dat er iets tusschen hen staat maar kunnen niet doorgronden wat dat is.

Zoover is het verhaal gevorderd, als Kreuzberg, die reeds lang lijdende is, sterft en Lilian zijn erfgename wordt. Allengs komt deze daarna te weten, dat Ronald niet met Veva verloofd is, waardoor zij zich vriendelijker tegenover Ronald begint te betoonen, die nu evenwel weer op zijn beurt meent, dat Lilian reeds verloofd is en daarom zwijgt.

De vorige aflevering eindigde op het oogenblik, dat Lilian, die een slede-tocht maakt, naast haar, door een botsing tegen een steen, gebroken slede staat en niet verder kan, terwijl juist Ronald, eveneens in een slede gezeten, de plek passeert.

„Wat is er gebeurd, juffrouw? U heeft toch geen letsel bekomen?” vroeg hij en zag haar bezorgd aan.

Zij lachte hem geruststellend toe.

„Een onvrijwillig oponthoud. Ik heb een sneeuwwhoop omarmd,” schertste zij en verklaarde hem wat er gebeurd was.

Ronald onderzocht nu zelf de slede.

„Nee, neen, dat is niet te verhelpen. Ik prijs het toeval, dat mij hierlangs voerde. Als ik u verzoeken mag, neemt u plaats in mijn slede, ik zal u naar Kreuzberg terug brengen. De koetsier moet de paarden uitspannen en lieden sturen die de slede repareren, zoodat ze vervoerd kan worden.”

Lilian moest Ronald's aanbod aannemen of zij wilde of niet. Zij beefde bij de gedachte met hem alleen in een slede te rijden en wist niet of zij zich over dat alleen-zijn met hem moest verheugen of er voor moest vreezen.

„U moet voor mij dan een grooten omweg maken, mijnheer von Ortlingen.”

Met een eigenaardigen blik keek hij haar aan. Meer dan zij vreesde hij voor den tocht met haar alleen. En toch verborg de gedachte aan dat alleen-zijn een zoet geluk voor hem.

„Het zal mij een eer en tevens een genoegen zijn,” zeide hij vlug en hief haar in de slede.

Daar de koetsiersbok van zijn slede afgehaald was, moest hij naast haar plaats nemen en vroeg daarvoor verontschuldiging.

Zij lachte onzeker.

„Ik moet immers dankbaar zijn dat u mij medeneemt,” schertste zij.

Haar lachen wond hem op. Zij zag er op dat oogenblik zoo zinsverwarrend schoon uit, met haar blozende wangen en stralende oogen. Een zachte reuk geurde uit haar haren en hij voelde hoe de weke pels van den mantel tegen hem aan vlijde. Zwijsend reden zij weg, terwijl de koetsier te voet achter de paarden moest loopen.

Ronald was het te moede als moest hij aan Lilian's zijde de wijde wereld in tijgen en behoefde hij nooit meer van haar weg te gaan.

Toen ze een poosje stilzwijgend voortgereden

waren zeide Ronald met een stem die heesch klonk van opwinding:

„Ik heb gisteren uw uitnoodiging aangenomen voor het Kerstfeest, maar weest u zoo goed mij te verontschuldigen, wanneer ik die toezegging weder intrek — ik kan niet komen.”

Met groote oogen staarde ze hem in 't gelaat. Maar hij bleef recht vooruit kijken om haar niet te moeten aanzien.

„En waarom kunt u niet komen?” vroeg ze neerslachtig.

Hij beet de tanden vast op elkaar. Zij zag zijn gelaat trillen en eerst na een oogenblik van stilte antwoordde hij:

„Ik hoorde gisteren dat u bezoek verwacht — een heer, dien u uw besten vriend noemde. Ik geloof dat hij voor u nog meer is dan een vriend. En — ik kan het niet aanzien wanneer deze man dien u zoo teeder Bobby noemde, tegenover u zijn recht laat gelden,” stiet hij uit.

Haar gelaat werd met een donkeren gloed over-

„U zelf. Ik moet u een bekentenis afleggen. Gedurende het tuinfeest in Kreuzberg was ik onvrijwillig getuige van uw onderhoud met Lothar von Kreuzberg. Ik hoorde dat hij naar uw hand dong, maar u hem afweest. Mijn ijverzucht op hem was ijdel maar zij keerde zich nog heviger tegen een onbekende. Want ik vernam dat u mijnheer von Kreuzberg zeide, dat u, voor u naar Kreuzberg kwaamt, uw hart reeds weggeschonken had. Toen wist ik dat ik geen hoop meer kon hebben. U sprak immers de waarheid?”

Een laatste glimpje hoop glansde in zijn oogen. Weer steeg een donkerrood in Lilian's gelaat.

„Ja, ik zeide de waarheid,” antwoordde zij met trillende stem.

Hij zuchtte diep.

„Ik wist het. En die bekentenis van uwe lippen heeft mij voortgedreven, de wijde wereld in. Ik zocht naar vrede en wilde vergeten. Maar noch 't een, noch 't ander gelukte mij. En gejaagd verlangen naar u dreef mij weder naar huis.

Maar ik moet weer weg — ik begrijp dat ik in uwe nabijheid niet kan leven zonder mij zelf te verliezen. Vergeeft u mij, dat ik u met die bekentenis lastig val — ik had moeten zwijgen. Maar in uw tegenwoordigheid vergeet ik alles wat ik moet. En u heeft toch al reeds lang bemerkt dat ik, ondanks alles, mijn hart aan u verloren heb. Dus u verontschuldigt mij wel dat ik met Kerstmis niet naar Kreuzberg kom. Ook al is die Amerikaansche vriend de man niet dien u liefheeft, zou het mij zeer pijnlijk aandoen. Ik zie Veva en George gelukkig en ik mag dat geluk niet vergallen door een somber gezicht. U zult mij wel begrijpen. Een vraag slechts wilde

ik u nog doen. Is de man, die het geluk heeft door u bemind te worden, een Duitscher of een Amerikaan?”

Een glimlach lag op Lilian's gelaat, zóó stralend en lief, dat hij krampachtig z'n tanden op elkaar moest bijten om het niet uit te snikken in wreede kwelling.

„Hij is een Duitscher, mijnheer von Ortlingen,” zeide Lilian met zachte, weeke stem, „en hij weet in 't geheel niet dat ik hem lief heb. Wij zijn beiden zoo dwaas, zoo dwaas geweest en hebben elkaar zoo nameloos gekweld. Ik zag hem het eerst in Berlijn — in de vestibule van ons hotel. Hij liep mij voorbij en keek mij aan met een paar fonkelende grijze oogen. En van dat oogenblik af wist ik, dat ik dien man niet meer vergeten kon. Toevallig hoorde ik kort daarop zijn naam. Het was de naam dien twee menschen droegen, waarvan ik er een had leeren verachten, den anderen liefhebben — door mijn vader.”

Met een ruk hield Ronald plotseling de paarden in, en zag met groote brandende oogen in haar lachend gelaat en haar mooie oogen die glansden van geluk.

Als verlamd bleef hij zitten maar zij vervolgde:

„Ik kwam naar Kreuzberg — en zag hem weer — en geloofde dat hij eene andere behoorde, want ik zag dat hij haar kuste en heimelijk brieven gaf. Daardoor gevoelde ik mij zeer ellendig, maar toonde mij trotsch en koel, opdat hij niet zou bemerken wat er in mij omging. Mijn hart deed mij zoo nameloos pijn — en ik schaamde mij, dat ik het geluk van een ander benijden moest. En toen hoorde ik dat ik gedwaald had — dat niet *hij* dat meisje beminde, maar zijn neef. Doch nog steeds wist ik niet of hij mij liefhad —

Het loopt tegen Paschen en in de velden, waarin de sneeuwklompjes en de crocusjes al aardig kleur brengen, huppelen reeds de jonge lammetjes om de moeders. Nog even en de volle genietingen der lente zullen ons allen weer nieuwe jeugd en leven geven, nieuwe frisheid en kracht voor de levenszaak.

togen. Zij zag hem aan met een blik waarin een zalig, jubelend hopen lag.

„U dwaalt, mijnheer von Ortlingen,” antwoordde ze herademend. „Bobby Blount is mijn vriend, en niets meer. Zeker, hij wilde meer voor mij worden, maar ik moest weigeren, omdat ik hem niet lief had en omdat ik nooit mijn hand zonder mijn hart weg zal geven.”

Hij keerde zich langzaam naar haar toe met een smartelijk-vorschenden blik. Maar haar oogen glansden zoo vol en warm in de zijne dat hij zich zelf niet meer meester kon blijven.

„Zie mij niet zoo aan — anders maak ik van mijn slederecht gebruik,” stiet hij tusschen zijn handen door.

Zij wendde echter haar blik niet van hem af.

„Wat is dat, 't slederecht,” vroeg zij.

Een oogenblik vlamden zijn oogen onbedwongen in de hare.

„Het slederecht staat iederen heer die een dame in zijn slede meevoert toe, haar te kussen,” zeide hij met ingehouden stem.

Zij sidderde en werd bleek van opgewondenheid. Hij zag en voelde dat en wendde de blikken van haar af.

„Nee, neen, u behoeft niet bang te zijn. U behoeft niet te beven. Al heb ik u ook lief zooals een man een vrouw maar kan beminnen — ik weet toch dat ik geen hoop meer kan koesteren, ik weet dat u een ander liefheeft.”

Lilian zat als in koorts aan zijn zijde. Haar blikken bleven onafgewend op het beminde gelaat rusten.

„Wie zegt u dat,” ontsnapte het aan haar lippen als een kreet.

Snel keerde hij zich meer naar haar toe en zag haar onderzoekend aan.

maar nu weet ik het — nu, in dit uur heeft hij het mij gezegd."

Als een schreeuw ontsnapte het aan zijn lippen: „Lilian!"

Zij zag hem aan met de volle, verlangende liefde van haar popelend hart. En met een juichkreet trok hij haar naar zich toe, en zijn oogen rustten diep in de hare.

„Lilian... Lilian... is het waar? Je hebt mij... lief?"

Zij knikte lachend.

„Uit geheel mijn hart en ziel. Wie was nu 't dwaast van ons beiden, jij of ik," vroeg zij met meesleepende teederheid.

Hij kustte haar de schitterende oogen en drukte dan zijn mond op haar lippen in een kus die geen einde scheen te nemen en waarin al het geluk van het oogenblik opgesloten lag. En zij vlijde zich tegen hem aan en vergat al haar verdriet in zijn armen.

Zoo zaten zij midden in het besneeuwde woud in de slede en zij wisten niets van de wereld, dan dat zij daar het heerlijkste geluk verkregen hadden.

Het ongeduldig stampen en snuiven van de paarden bracht hen uit hun droomen van geluk in de werkelijkheid terug. Lachend zagen ze elkaar aan.

„Dat me 't hart niet breekt van geluk," fluisterde Lilian. Hij staarde haar diep in de stralende oogen.

„Mij, mij! Lilian, voel je wat je mij bent?"

Zij sidderde van de warme teederheid die in zijn stem lag.

„Mijn hart zegt het mij — ach Ronald wat hebben we elkaar een leed aangedaan in onze dwaasheid."

Hij kustte haar handen, haar oogen, en haar en zijn gelaat glansde van geluk, zooals zij het nog nooit te voren gezien had.

Nog lang bleef de slede stil staan. Zij hadden elkaar nog zooveel te zeggen, moesten elkander al hun dwaasheden opbiechten, hun hopen en vreezen, haar kwelling en leed. Eindelijk bevrijdde Lilian zich uit Ronald's armen.

„Nu moeten we naar huis, Ronald, anders is de koetsier met de paarden eerder thuis dan wij en tante en Genoveva zullen zich ongerust maken."

„Ach kom — ik vind het hier in 't woud zoo wonder mooi," zeide hij.

Ze lachte.

„Ik ook! Maar ondanks dat moeten we gaan."

„Moeten we werkelijk?"

Zij knikte.

„Ja, en je moet nog veel meer!"

„Wat dan, lieveling?"

„Je moet op Kerstavond naar Kreuzberg komen," plaagde ze.

Hij zag haar teeder aan.

„Ik zal nu wel iederen dag naar Kreuzberg moeten komen!"

„Valt je dat zwaar?"

Hij zuchtte.

„Zeer zwaar — want ik moet iederen keer weer weg."

Zij vatte zijn hand en drukte ze tegen haar gloeiende wangen.

„Maar Bobby Blount mag niet merken dat wij elkaar liefhebben, Ronald. Ik zou hem geen pijn willen doen."

„O, ik kan mij zeer goed in zijn plaats indenken, liefste, aan vreemden moeten we, vanwege den rouw, ons geluk niet bekend maken."

„Neen, mijn lieve vader is in den geest bij ons en zegent onze vereniging. En je moeder ook, Ronald. Slechts tante Stafi en Genoveva zullen we inwiden, nietwaar?"

„Ja, ik breng je nu naar Kreuzberg en stel mij hun als je verloofde voor. Dat ons geluk niet aanstonds aan iedereen bekend wordt, is mij zeer aangenaam. We behoeven dan tenminste geen

nieuwsgierige oogen te vreezen. Maar zodra de rouw over je vader voorbij is, wordt je mijn vrouw, nietwaar?" vroeg hij, terwijl hij haar tegen zich aan trok. Zij leunde tegen zijn schouder.

„Ja, Ronald."

Nu greep Ronald de teugels en zette de paarden in draf. Maar nog vele kussen werden onderweg gewisseld en het was goed dat er makke paarden voor de slede gespannen waren, die zelf op den weg letten. Dicht bij Kreuzberg passeerden zij den koetsier met de paarden. Ronald wist nog snel een voorsprong te krijgen, om voor hem in Kreuzberg aan te komen.

Tante Stafi en Veva hadden reeds ongerust naar Lilian's terugkomst uitgekeken. Toen zij haar in Ronald's slede thuis zagen komen, ijlden zij verschrikt naar buiten.

„Wat is er gebeurd, Lilian? Waar is je slede," vroeg Veva.

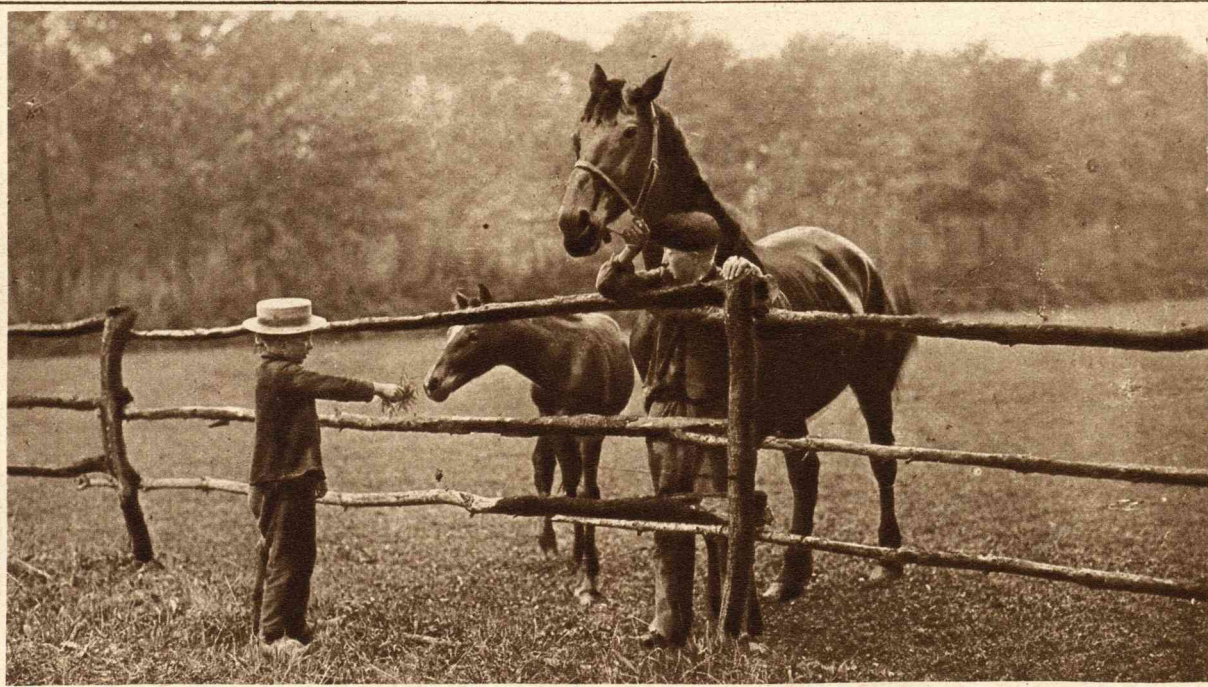
„Goddank gebroken," antwoordde Ronald overmoedig. „Tante Stafi, lieve Veva, jullie staat me toe, dat ik eerst even gebruik maak van mijn slederecht."

En hij nam Lilian's hoofd in zijn handen en kustte haar. Toen greep tante Stafi hen bij de hand.

„Jullie dwazen, moest nu eerst die slede breken voor je tot rede komt," vroeg ze met vochtige oogen.

Lilian sloeg haar armen om den hals van de oude dame.

„Tante Stafi, bent u dan alwetend? Ook dat heeft u geweten?"

Als pendant van de foto op de vorige bladzijde, hier een foto, wel niet zooals de eerste, voor enkele dagen gemaakt, maar die toch ook spreekt van vernieuwing der natuur, van verjonging en die een tafereeltje te zien geeft, zooals we dat na niet te langen tijd overal buiten weer zullen kunnen aanschouwen.

Tante Stafi lachte.

„Denk je dan dat ik voor niets gezegd heb, dat Ronald zich misschien kon inbeelden dat je met Bobby Blount verloofd waart."

Ronald en Lilian lachten tegen elkaar.

„Waarlijk, zij weet alles, Ronald. Dat jij nu ook zoo blind was om niet te merken wat tante Stafi zag."

Hij drukte haar handen tegen zijn lippen.

„Dat jij ook niets zag!"

Zij wilden elkaar omarmen, maar Veva schoof lachend tusschen hen in.

„Neen, nu wil ik jullie eerst eens omarmen. Ach Lilian, mijn lieve Lilian, nu weet ik pas, wat je geleden hebt, toen je meende dat Ronald mijn verloofde was. Moest je mij niet haten en verfoeien?"

„Neen, dat kon ik niet — daarvoor had ik je veel te lief. Ik wist immers dat jij er niets aan kon doen dat mijn eigenzinnig hart juist voor Ronald zoo warm klopte."

Er brak nu voor Ronald en Lilian een heerlijk bestaan aan, een tijd van verborgen liefde-uitingen en stralend geluk.

Het Kerstfeest bracht George von Strachwitz en Bobby Blount.

Veva lachte en weende tegelijkertijd toen zij haar prachtige bruidsuitzag zag.

„Je bent zoo goed, zoo goed voor mij, Lilian, hoe moet ik je toch bedanken."

En ook George von Strachwitz straalde het geluk uit de oogen.

George kende eveneens de verhouding tusschen Ronald en Lilian. Slechts voor Bobby Blount werd zij zorgvuldig geheim gehouden. Lilian was lief en vriendelijk tegen hem. Maar hij wist dat hij niets meer te hopen had. De oogen der liefde zijn blind — of zeer scherp — Bobby Blount merkte ondanks alles, dat Lilian haar hart aan den Duitschen edelman verloren had.

Aanstonds na het feest reisde hij af, en dezen keer nam hij voor altijd afscheid van Lilian.

George von Strachwitz bleef tot na Nieuwjaar. Zij hadden zooveel met elkander te bespreken.

Lilian, die voor George aanstonds een groote sympathie voelde, sloeg dezen voor den dienst te verlaten en als beheerder van haar goederen in Kreuzberg te komen wonen, met Genoveva en tante Stafi, terwijl zij zelf met Ronald naar Ortlingen ging.

„Bovendien heb ik nog veel voor u te doen, mijnheer von Strachwitz. Mijn secretaris is met zijn hart in Amerika en blijft slechts bij mij omdat hij het aan mijn vader beloofd heeft. Hij zou blij zijn wanneer ik hem van zijn belofte ontsloeg, want hij wilde gaarne zelfstandig worden in zijn vaderland. Ronald heeft met Ortlingen al genoeg te doen. Ik weet dat Kreuzberg bij u in goede handen is, en — voor alles — ik behoef mij niet van mijn lieve Genoveva te scheiden, die toch ook niet gaarne naar de enge stad trekt. Willig mijn verzoek maar in, dan zijn we allen geholpen.

Aan arbeid zal het u niet ontbreken en het overige vindt zich van zelf wel."

Zoo sprak Lilian en George von Strachwitz bezon zich niet lang.

„Wat zeg jij daarop, Ronald," vroeg hij.

Ronald lachte en zag Lilian teeder aan.

„Lilian toont zich al even practisch als lief en 't zou mij verheugen als je Lilian's aanbod aannam."

Veva was innig verheugd over de nieuwe gelukkige wending in haar leven en tante Stafi was niet minder tevreden.

Er werd besloten dat Veva met Paschen in het huwelijk zou treden. Lilian's kamer met de torenkamer en de vertrekken van haar vader

zouden voor haar gereserveerd blijven. Alle andere kamers zouden het jonge paar en tante Stafi ter beschikking staan. Lilian wilde tot haar huwelijk in Kreuzberg blijven.

Zoo gebeurde het ook. George reisde weder af om zijn ontslag uit den militairen dienst aan te vragen. Den dag na zijn vertrek ging Lilian met Veva en tante Stafi naar Ortlingen.

Hand in hand trad Ronald met Lilian voor het portret zijner moeder.

„Nietwaar, moeder, zoo is het goed? Zij zal het geluk weer op Ortlingen brengen," zeide hij. En onder de beeltenis der moeder kusten zij elkaar in teedere innigheid en warme geestdrift.

Een paar weken nadat Lilian de gelukkige vrouw van Ronald van Ortlingen was geworden, geleide Lothar von Kreuzberg Hansi von Arnstadt naar het altaar. Toen zij bij de dochter van zijn overste op bezoek was, had hij zich met haar verloofd. En naar Lothar's eigen zeggen was hij „verbazend gelukkig".

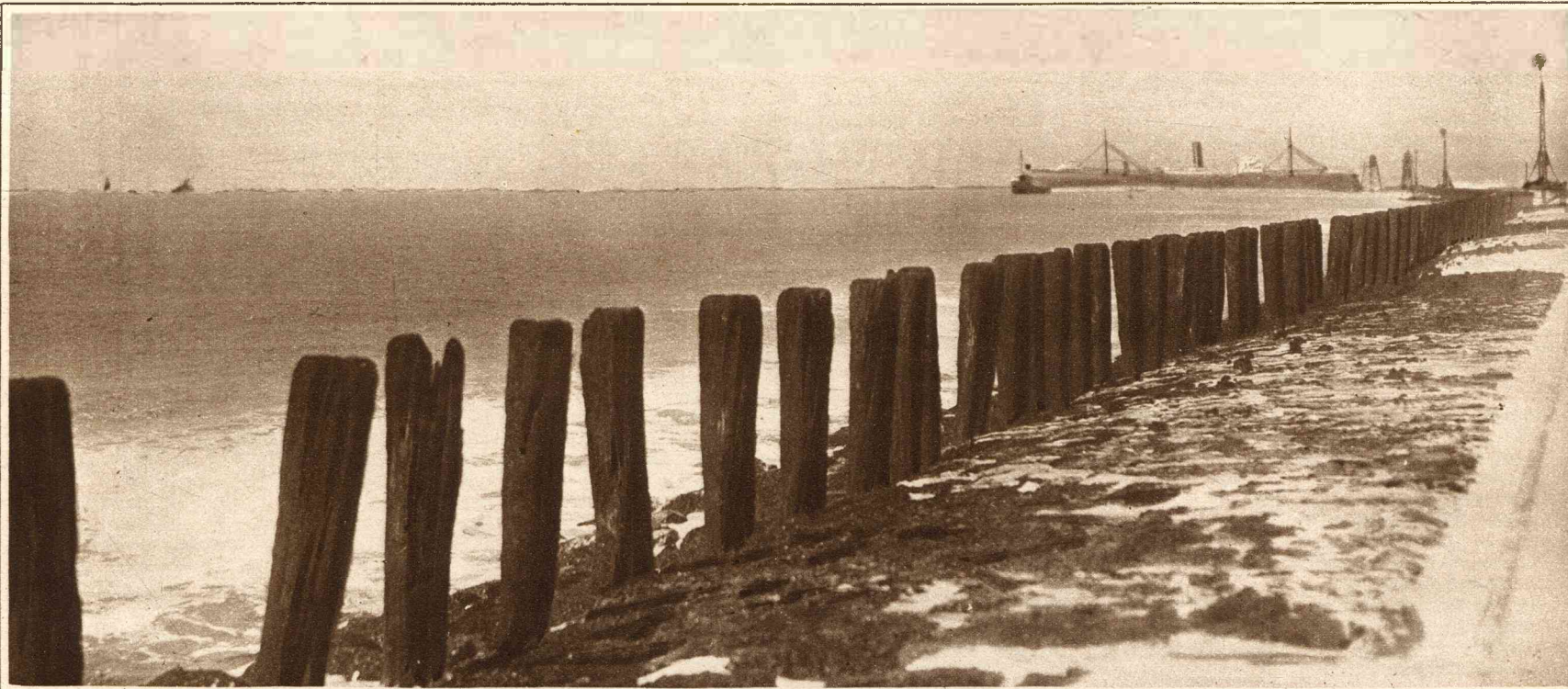
Twee jaar later berichtte Bobby Blount zijn huwelijk met een jonge Duitsch-Amerikaansche.

„Zij heeft even zoo mooi blond haar als de vroegere miss Lilian Crosshall," schreef Bobby aan Lilian.

Deze verheugde zich zeer.

Tusschen Kreuzberg en Ortlingen waren banden van innige vriendschap. In Kreuzberg leefden George en Veva met tante Stafi in bescheiden welstand, en in Ortlingen werd een grooten staat gevoerd. Maar onder beider dak woonde het geluk en de beide jonge echtparen lachte het uit de oogen.

DE SCHEEPSRAMP AAN DEN HOEK

Het Noorderhoofd te Hoek van Holland, dat al meermalen gebleken is bij stormweer groot gevaar voor binnenkomende schepen op te leveren, is weer oorzaak geweest van den dood van acht dappere mannen. Zondagmorgen is de 7000 ton groote vrachtboot *Soerakarta* van de Rotterdamsche Lloyd, vrijwel op dezelfde plek waar, in Februari 1907, de *Berlin* in tweeën brak, op het Noorderhoofd gestrand. Een der sleepbooten, die met de reddingsbooten ter assistentie uitvoer, de *Schelde*, trachtte een tros vast te maken aan de gestrande *Soerakarta*, kreeg daarbij echter zelf de tros in den schroef en strandde nabij den Zuiderdam. Helaas liep het met de opvarenden van de *Schelde* niet zoo goed af als met die der *Soerakarta*. Terwijl toch de laatste later gered werden door de reddingbooten *President van Heel* en *Prins der Nederlanden*, konden van de 15 opvarenden van de *Schelde* slechts 7 man worden gered, de overige acht verdrinken. Hierboven ziet men rechts de *Soerakarta* op het Noorderhoofd zitten en links op den Zuiderdam de kleinere *Schelde*.

Hoe de golven de *Soerakarta* voortdurend beuken en er telkens overheen slaan, daarvan geeft onze linksche foto, van het Noorderhoofd genomen een goed beeld. Rechts: De bemanning der *Soerakarta* wordt door de reddingsboot aan wal gezet.

Links: Familieleden, die in spanning op de duintoppen staan turen naar het schip, waarop zich hun nabestaanden in nood bevinden. Rechts: In de zaal van het Loodswezen, die tijdelijk tot ambulance was ingericht, werden de zeven geredde, maar uitgeputte opvarenden van de *Schelde* tijdelijk ondergebracht.

GEMENGD NIEUWS

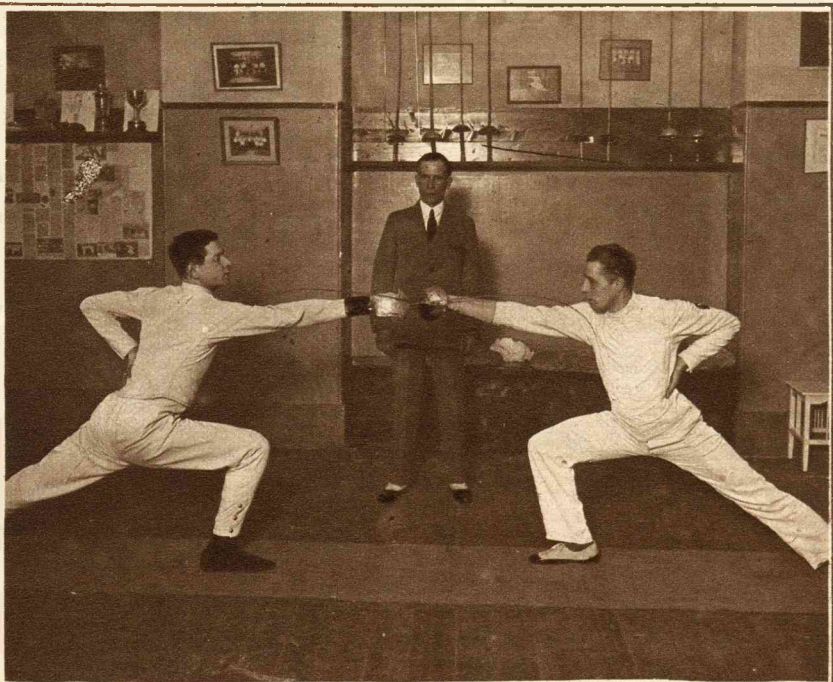
Wederopvoering van Heyermans' *Uitkomst*, door het gezelschap van Dr. Royaards. Tilly Lus als Jan en Mevr. Anna Sablairolles als de Moeder.

De *Held van Westerland* bij het Vereenigd Tooneel. Van links naar rechts: C. Kerckhoven Jr., C. van Hees, Mevr. Kerckhoven-Kling, Ben Groeneveld, G. Meeuwse.

In zijn schermzaal op de Keizersgracht 324 heeft schermleeraar Paoli een individueelen wedstrijd uitgeschreven om de coupe Paoli, waaraan door 60 personen werd deelgenomen. Hierboven links de prijswinnaars. Van links naar rechts, zittend: Jhr. A. M. C. Mollerus, 3de prijs, Meijer, bekerwinner, 1ste prijs, F. Paoli, uitlofer van den wisselbeker, van Wageningen, 2de prijs en Morrman. Staand: Tillman, de Lange, Hunnik, Wallop, Altena, v. d. Plaats, Reniet, Kuyt. Rechts: Jhr. Mollerus (links) en Meijer (rechts) in actie.

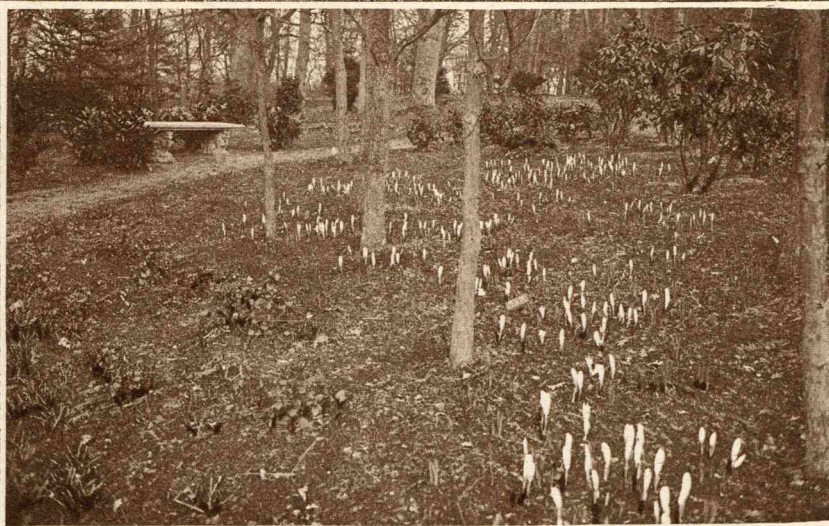

Een kijkje op de werken voor de Amsterdamsche waterleiding te Halfweg, waar door de wegverbreding de zware waterleidingbuizen verlegd moeten worden.

De vorige week werd het woningcomplex der Woningbouwvereniging „Ons Huis” te Bloemendaal officieel geopend, welke plechtigheid geschiedde door den burgemeester, den heer Bas Backer. Op onze foto ziet men hem den doek wegtrekken die den gedenksteen bedekte.

UIT DEN OMTREK

Heden, Vrijdag opent de Bloemententoonstelling te Heemstede. Naar aanleiding daarvan geven wij hier, waar wij reeds eerder een foto van het hoofgebouw opnamen, een tweetal foto's van de buitenexposities. Links: de rotstuin in het bosch. Rechts: de eerste Crocussen.

De groote brand te Westzaan die de chocoladefabriek der firma Grootes totaal in de asch gelegd heeft. Niets is gered kunnen worden, het groote gebouw is schoon uitgebrand. De beide foto's hierboven geven een duidelijk beeld van de ruïne.

OP HET EILAND TEXEL (ZIE DE MIDDENBLADZIJDEN)

In de afgelopen week hebben wij een tochtje gemaakt naar de overzijde van het Marsdiep. Begunstigd door een heerlijk voorjaarszonnetje verlieten wij met „De Dageraad” den steiger aan de Buitenhaven te Helder en werd ons oog al dadelijk gestreeld door den mooien aanblik die Helder uit zee gezien opleverde. Een gouden stralenbundel stortte zich uit over de Marine-etablissemanten en de huizen achter den Zeedijk, links maakte het pantserfort „De Harssens” met zijne gapende vuurmonden een massalen indruk, terwijl wij in de haven H.M.'s kruiser „Gelderland” en het wachtschip „Koningin Emma” voor den wal zagen liggen.

Voor ons uit, op het ruime sop, de Heldersche visschersvaartuigen, benevens eenige oorlogschepen die voor oefeningen buitengaats zijn. Ook dit leverde een levendig schouwspel op, verheerlijkt door de zilveren golfbanen van Orion, die als 't ware een zeeweg vormen.

Na een half uur varen komen wij reeds onder de kust van Texel, waar wij het eerst de torens der R.K. en Ned. Herv. kerk ontdekken. Bij het ingaan der haven te Oude Schild, zien wij een gedeelte der Texelsche visschersvloot voor anker liggen, waaruit blijkt, dat de bevolking behalve uit den landbouw voor een belangrijk deel haar bron van inkomsten uit de vischvangst geniet.

Op onzen weg naar den Burg passeeren wij „Het Doolhof”, een lief boschje op een helling gelegen, waarachter zich een soort klein dal bevindt met een vijvertje waarin de jeugd zich vermaakt. Rrrrrt... zegt de sluis en ook dit plekje staat op de gevoelige plaat. Het valt ons op, dat de omheining van de stukken weiland

hier bestaat uit z.g. „tuinwallen”, kleimuurtjes van pl. m. 70 c.M. hoog, met gras begroeid. Deze walletjes zijn aangebracht om te zorgen, dat de lammeren, waarvan de teelt op Texel op zoo groote schaal uitgeoefend wordt, niet naar een aangrenzend weiland kunnen komen, hetgeen een draadversperring niet voldoende zou beletten. Bovendien zijn deze walletjes gemakkelijker en goedkoper te onderhouden. Van het hoogste punt aan den Ouden weg hebben wij een schitterend panorama: op den voorgrond de afhellende weilanden, doorkruist met de aarden wallen, daarachter de Noordzee en in het verschiet Helder en den vuurtoren van Huisduinen.

Zoo naderen wij de hoofdplaats den Burg en het eerste officiële gebouw dat we zien is de Zeevaartschool. Dit gebouw is sinds begin 1915 in gebruik en telt tusschen 30 en 40 leerlingen. De jongens krijgen daar hun opleiding tot stuurmansleerling en later tot 3en stuurman ter koopvaardij.

Vervolgens komen wij op het Plein waar de wekelijksche markt gehouden wordt. In het afgelopen jaar kwamen daar niet minder dan 23298 lammeren aan de markt, wat voldoende voor de schapenteelt op Texel spreekt. Men moet niet uit het oog verliezen, dat het eiland een oppervlakte beslaat zoo groot als de Haarlemmermeer en volgens de laatste statistiek, 7279 zielen telt.

Terzijde van „Hotel Texel” waar vroeger, omstreeks 1650, het oude Raadhuis moet hebben gestaan, dat naderhand gedeeltelijk bij het hotel werd getrokken en verbouwd, bevindt zich nog de historische portiek, waaronder zich nog de kelder bevindt, waar in de middeleeuwen, tijdens de twisten tusschen de Edelen, de 18-jarige Ada de Xlle, Gravin van Holland, Zeeland en Friesland, gehuwd met Graaf Lodewijk van Loon, heeft gevangen gezeten. Nog in hetzelfde jaar van haar gevangenschap overleed zij.

Wij komen nu bij de Ned. Herv. kerk, gebouwd omstreeks 1450. In 1539 is, tijdens een storm, de torenspits afgewaaid; in 1604 werd deze vernieuwd. Thans toont de spits weer ernstige scheuren en helt zij naar een kant over. Volgens advies van de Rijkscommissie voor monumentenzorg is het bovenste gedeelte, door onjuist herstellen, verknoeid en eischt een grondige herstelling, of vernieuwing, waarmee echter een bedrag van f 10.000.— gemoeid is. Daar de Minister zich in principe tot medewerking heeft bereid verklaard is de kans zeer groot dat dit monumentale bouwwerk, uit een crediet uit de Gemeentekas en de subsidie van Rijk en Provincie, weer gerestaureerd zal worden. De klok die oud en versleten is, luidde den laatsten tijd niet meer, doch daar dit volgens deskundigen een prachtige klok is, werd deze week juist door den Raad een flink bedrag gevoteerd om het uurwerk te herstellen; tevens zal dan de wijzerplaat 's avonds electrisch verlicht worden. Ook het interieur der kerk is de moeite der bezichtiging waard. Drie beuken, gesteund door ronde zuilen, verbonden door eenvoudige spitsbogen, maken een imposanten indruk terwijl het orgel uit het laatst der 18e eeuw zeer mooi is.

Wij besloten onzen tocht met een wandeling naar de „Dennen” waar men den indruk krijgt in Gelderland te zijn. Nauwe laantjes, dicht begroeid met denneboomen en diepe wagensporen in den zandweg. Het geluk diende ons, dat juist een boerenwagen passeerde, waardoor een opname nog aantrekkelijker werd.

Tevreden over het behaalde resultaat keerden wij terug, den indruk meenemende dat Texel een mooi eiland is, alleszins de moeite van een bezoek waard. En wij namen ons voor, in den aanstaanden zomer nog eens terug te komen om op wat er verder nog bezienswaardig is, onze lens te richten.

J. W. V.

HET VERJAARFEEST VAN OOM ALEX

Oom Alex is niet alleen de suikeroom van de familie, hij is ook een aardige, gezellige baas. Maar dat zijn verjaardag telkens weer een groot familiefeest wordt, komt toch vooral doordat hij zelf in een blijde viering van dien dag zoo'n kinderlijk genoegen vindt.

Het programma van den feestdag is ieder jaar hetzelfde. Al de neven en nichten worden uitgenodigd voor het diner. In de hall wordt een tafel klaar gezet, waarop al de gasten hun geschenken, ontdaan van de verpakking, deponeeren. En in het salon worden we opgewacht door oom Alex, die vrolijk en opgewekt de gelukwensen in ontvangst neemt, terwijl thee en koekjes gepresenteerd worden.

Als het tijd is voor het diner, gaat oom Alex ons voor, door de hall, naar de eetkamer. Daar staat hij dan opeens voor de tafel met geschenken. Heel z'n gezicht begint te stralen, alsof hij in de verste verte niet aan zoo iets had gedacht.

„Wel, wel, kijk eens aan! Schandelijk zooals jullie me verwennen!”

En dan worden, één voor één, al de cadeaux bewonderd en de respectieve gevers worden uitbundig geprezen en bedankt.

Tot zoover is alles goed en wel. Maar de groote moeilijkheid is: een passend geschenk te kiezen. Want nadat de verjaardag van oom Max al 'n keer of twintig op deze wijze is gevierd, ligt het voor de hand, dat de goede man al een overstelpenden voorraad heeft van alle mogelijke en onmogelijke dingen, die zoo al aan 'n bejaarden vrijgezel ten geschenken kunnen worden gegeven.

We stonden dan nu weer voor deze, met de jaren aangroeiende moeilijkheid, m'n vrouw en ik.

„'n Mooie aschbak?” stelde Toos voor.

„Ja zeker, 'n aschbak!” zei ik kregel. „Er staan er ongeveer twintig in z'n kamers verspreid en hij zal er nog wel minstens zooveel hebben weggeborgen. Maar wat zou je zeggen van 'n portefeuille?”

„Reusachtig origineel!” schamperde Toos nu.

„Verleden jaar heeft hij er, geloof ik, vijf gekregen — en die kan hij niet hier of daar in de kamers neerleggen.”

We lieten, om de beurt, nog heel wat min of meer nuttige of sierlijke voorwerpen passeeren, maar niets scheen te kunnen voldoen.

Opeens kreeg Toos een ingeving.

„Weet je nog, laatst op die partij van tante Jane, toen oom Alex van Parijs vertelde? Hij is daar 'n jaar of dertig geleden immers geweest? — Nou, hij zei toen toch, dat niets zoo'n indruk op hem had gemaakt als de Venus van Milo. — Als we daar nou eens een afbeelding van kochten?”

„Eureka!”

Het idee was schitterend! Daar zou oom Alex bepaald plezier in hebben! En 't zou ons zeker geen kwaad doen als hij zag, hoe oplettend we ingingen op zijn wenschen.

We kochten dus een mooi uitgevoerde plaat met de weergave van het beroemde, antieke beeld, lieten er 'n eikenhouten lijst om zetten en togen er zielsvergenoegd mee naar het huis van den jarige. Maar nauwelijks waren we de hall in, of onze zelfvoldaanheid was, als bij tooverslag, verdwenen. Want de heele geschenktafel stond vol met Venussen van Milo. Ze stonden er in gips en in marmer, gefotografeerd en geschilderd, in het klein en in het groot. En daar stonden wij met ons pak! Maar wat konden we anders doen, dan uitpakken en het getal der Venussen nog met één vermeerderen?

Nauwelijks hadden we ons schilderij neergezet, of er werd gebeld en neef Herman kwam binnen, een en al vroolijke opgewondenheid.

„Nou heb ik toch een cadeau — ik wed, dat jullie daar geen van allen aan kunnen tippen! Weet je nog, verleden bij tante Jane, dat oom Alex...”

Toen zag hij ineens de tafel en heel zijn gezicht veranderde.

„Hè? — Wat?”

Ik lachte schamper. Natuurlijk — hij kwam ook met 'n Venus aanzetten!

Oom Alex was vrolijk en welgemoed als altijd. Maar onder de gasten leek de stemming eenigszins gedrukt. En de stemming werd er niet beter op, toen de brave man in den loop van het gesprek verklaarde, dat hij reproducties van meesterwerken niet kon uitstaan. Als je het meesterwerk zelf niet hebben kon — soit, maar dan toch vooral geen surrogaat ervan — dan liever helemaal niets!

Toen werd het diner aangekondigd en oom Alex stond voor de tafel in de hall. Er was even een doodsche stilte. Maar toen eerst leerden we onze suikeroom naar waarde schatten. Want zelfs voor onze gescherpte ooren klonk er nauwelijks eenige aarzeling in zijn stem, bij het gewone verrassingszinnetje:

„Wel, wel, kijk eens aan! Schandelijk zooals jullie me verwennen!”

L. v. A.

DE TRAGEDIE VAN HET VROEG OPSTAAN

Wil vrolijk je blijven en kwiek en gezond
Sprak de vogel, het kopje uit 't nest,
Sta vroeg op en zoek ijverig op den grond
Naar een worm, die smaakt dan het best.

Vroeg opstaan geeft voordeel aan andren misschien,
Voor mij heeft het zeker geen waarde,
Sprak het wormpje, dat even zijn kopje liet zien
En het kroop weer terug in de aarde.

En de vogel zocht vroeg al met vrolijk gezang
Naar een worm, 't maal dat hem een feest was,
Tot een kat, die gewacht had den heelen nacht lang,
Hem ontmoette — en hij er geweest was.

A. T.

ROOKT
Spatram

NACHTRUMOE

Zaterdagnacht... Half twee.
Stil, rustig ligt de Amstel... doodsche en verlaten de Weesperzijde...

Nu geen booten, die zwaar puffend het water doorklieven — snerpnd fluitend... Nu geen trams, die bel-klingelend haar standplaats verlaten...

Stilte alom... 't is nacht.
Alleen het waterstraaltje in de drinkfontein klettert monotoon op den ketting van den zwaren, vertind ijzeren kroes — baldadig neergegoid tegen het pilaartje.

Een auto komt aan — in vliegende vaart — het water-klater-geluid wreed verstorend door de zoemend-knarsende remmen.

Stop!
Chauffeur met een assistent stappen af, openen het portier van de luxe auto.

Dan komt hij! — een „heer”.
Brommend en grommend werkt hij zich moeizaam uit den wagen, grijpt een kruk onder den arm — wil wegstrompelen.

De chauffeur legt z'n hand op den schouder van den passagier.

„Eerst betalen — 't is negen gulden zestig.”

Vinnig heeft de man gesproken.
Dan valt de gebrekkige uit — een vloedgolf van vloeken komt over zijn lippen... De chauffeur dient van replek en heftig ruziënd verbreken hun stemmen ruw de stilte van den nacht.

„Je zál betalen!”

„Denk je, dá 'k me door jou laat afzetten!”
Als een grommend, rommelend ondiep trilt de motor — schijnt een bedreiging voor den vermetele, die het durft bestaan, met zijn baas niet af te rekenen.

Men let daar niet op — tot diep in den nacht regeert in de groote stad de mammon...

Onder de vreeselijkste dreigementen tracht de man-met-de-kruk weg te strompelen telkens tegengehouden door chauffeur of assistent.

Eindelijk komt een agent op het gerucht af — gemoedelijk stappend. Het geval wordt hem uitgelegd: door den krukke-baas met heftige gebaren: „zoover gereden — veel te veel — een afzetter was die vent! — Die dacht hem te flesschen”... door den chauffeur kalm, met weemoedige stem — denkend aan het geld, dat hij wel nimmer zal ontvangen. Ook over de route heerscht verschil van meening en de luxe-auto had geen taximeter...

De man -met-de-kruk schreeuwt en tiert. „Het is een schandaal... ik ver... trap het dien vent te betalen...”

Dit brengt den politiemann blijkbaar op een idee.

Als ge weet: **Victoria-Water** is gezond, hygienisch, frisch. Waarom zijt ge dan verbruiker van een drank die minder is? Weet U: dat **Victoria-Water** in een liter-schroef-stop-flesch, U slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

Oberlahnslein.

AMSTERDAMMERTJES

BUSRIT.

Wat kunnen die vrouwen het een mensch toch lastig maken! En als zij zich eenmaal iets in het hoofd hebben gezet — nou!

't Ging om die ellendige kraaienknipt.
U moet weten, dat ik door mijn zaken-doen nog al eens in de Meer — dien uithoek van de hoofdstad — moet wezen, en omdat Watergraafsmeer alleen maar met die onvolprezen heerlijke bus te bereiken is, ga ik daar mee.

Dat weet m'n vrouw natuurlijk óók — en reeds den eersten dag dat de knip reed, verklaarde ze pertinent, dat ze „ook eens mee zou willen gaan!” Nu bemin ik mijn ega teeder — en ge wilt dan wel gelooven, dat ik alle mogelijke moeite deed, haar dit „zelfmoordplan” uit het hoofd te praten. Ik wees op het gevaarlijke rijden langs den Amstel — schilderde haar in felle kleuren den dood door verdrinking als de bus te water zou gaan en we niet door den enkelen uitgang zouden kunnen ontsnappen. „Als muizen in den val, lieve!”...

„Of stel je voor, dat den bestuurder een ongeluk overkwam — de bus het trottoir opreed — tegen de huizen op — de inzittenden badende in hun bloed!...” En — ik won! Vrouwlief zweeg.

Maar ach: gaan ze me die vehikels ombouwen: een achteruitgang plus een zolderluik. Gevolg: mijn vrouw won en zou met de kraaienknipt mee!

Ik had m'n twee dubbeltjes geofferd en we zaten knusjes samen heelemaal achterin. Daar schudde je het meest, maar: „dat was juist lollig!”

Naast ons op de dwarsbank zat een dame — deftig en met een eerwaardige uitdrukking op het gelaat. Anders niemand.

Toen kwam de bende — joelend, schreeuwend!
„Hola jongens, één voor één! Eerst betalen... Hier dat duppie!...”

Stommeland en grollen-verkoopend rolden ze naar binnen — de heeren — kwamen ze van de soos?

Was het een zangclub, die hier of daar gerepeet had?

Ik weet het niet. Wel weet ik, dat in een minium van tijd de knip vervuld was van hun lawaai en jolijt.

„Zeg Wim — nemen ze jou óók voor tien centen mee? — Ga weg kerel, je neemt drie plaatsen in.”

Dikke Willem grinnikte — schoof ietwat op en duwde den spreker haast door den wand... „Vooruit jongens: zingen.”

En daar klonk — heel toepasselijk — een kraaienkniplied.

„Pas op — een kuil.” Bom — wip... „Als je meegeeft heb je geen last!”

Meegeven was nu het consigne. En dra wipte en veerde het gezelschap op — zóó hoog, dat men de zoldering bijna raakte.

Een meneer met een bolhoed, die vooraan zat, bleek een specialiteit in de veerkunst te zijn. Het hoed-bolletje ging steeds meer dan één meter omhoog — rusteloos. Toen veerde hij naast het bankje...

„Nu de proloog!”

Waarlijk — de bolhoed, hoewel moe gesprongen — bleek nog over voldoende kracht te beschikken om met een stentorgeluid de rammelende ruiten te overstemmen en met het: „Ik ben de Prooooloogus” de kraaienkniptuimte te vullen, toen de Rigoletto — op een paraplu begeleid... Tot de dikke Wim uitriep: „Nummeren voor een rondje!” Zelf zette hij in — met „één!”

„Eduard!”

„Twee.”

„Flip!”

„Drie.”

Ze schreeuwden het uit, met van pret verhitte koppen — totdat één zich vergiste, het rondje moest betalen en gefeliciteerd werd...

Weer zingen-springen door de „heele vergadering” van Piet Hein...

Toen we uitgestapt waren (langs den grinnikenden bestuurder) vroeg m'n vrouw of het altijd zoo grappig in de bus was.

Was het maar waar!

VLINDER.

Hij neemt den wanbetaler vriendschappelijk onder den arm — loopt wat met hem heen en weer — als waren zij de beste maatjes... En even later rammelen de rijksdaalders: met den agent wordt afgerekend — die het geld onmiddellijk aan den chauffeur doorgeeft.

Toen een der omstanders een opmerking maakte over het footje, dat den chauffeur toch zeker wel toekwam, brak de vloekstroom wederom los...

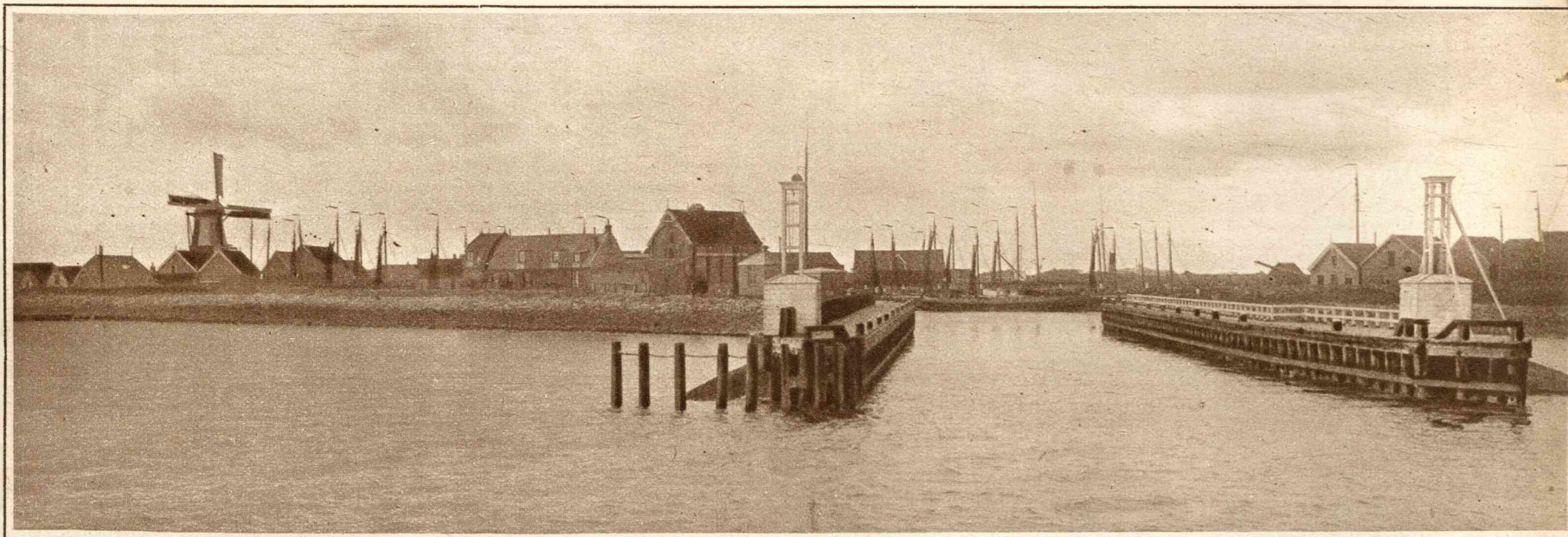
Waggelend — stampend met z'n kruk vervolgt de meneer zijn weg.

Monotoon klettert het water in de drinkfontein.

N. J. F. Sm.

OP HET EILAND

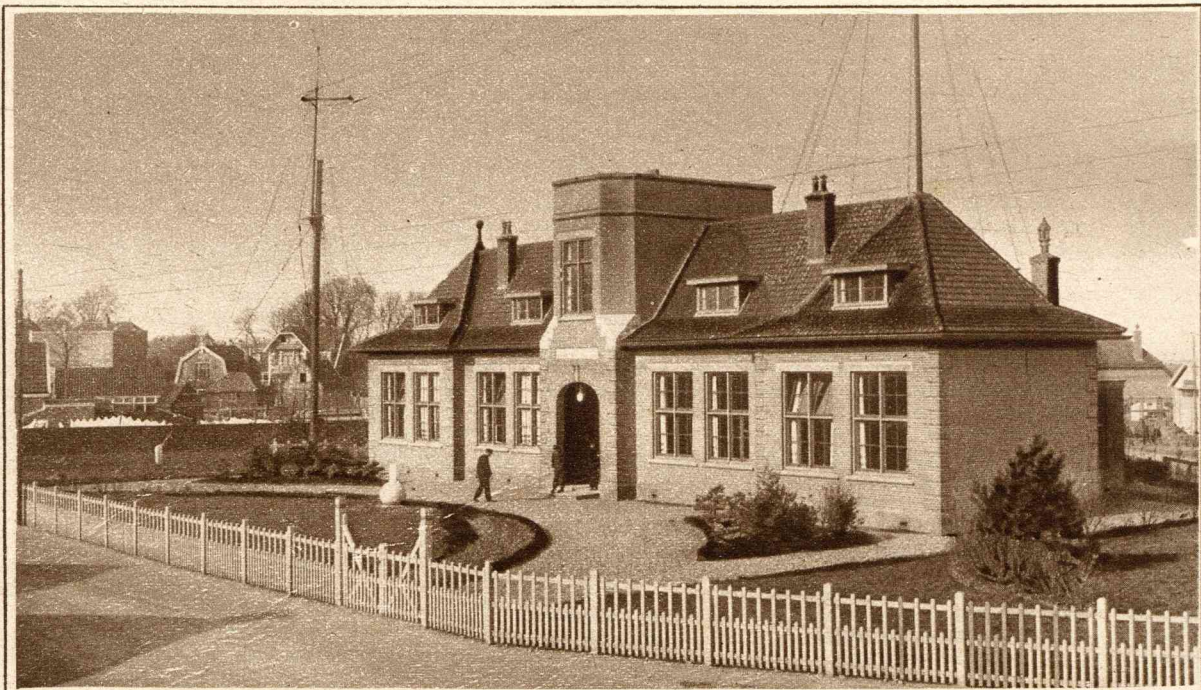
ZIE HET ARTIKEL OP BLZ. 80

De ingang der haven te Oude Schild

Boschweg in „De Dennen”.

Het mooie gebouw der Zeevaartschool te Den Burg.

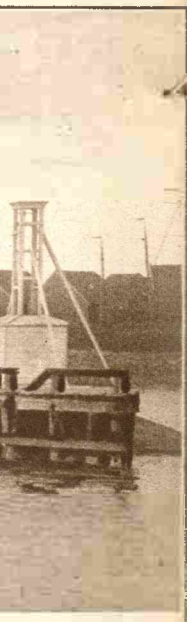
Den Burg in vogelvucht. Links het marktplein, waar in het afg. aan de markt kwamen.

De Ned. Herv. kerk uit- en inwen

EILAND TEXEL

ZIE HET ARTIKEL OP BLZ. 806

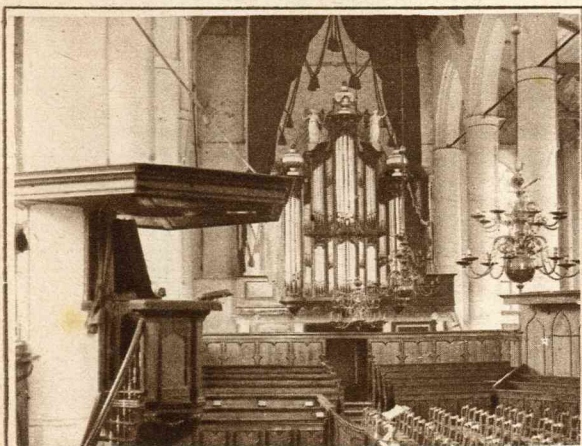
De weilanden, afgescheiden door z.g. tuinwallen

s het marktplein, waar in het afgelopen jaar ruim 23000 lammeren aan de markt kwamen.

De schilderachtige „kom" naast het z.g. Doolhof.

De Ned. Herv. kerk uit- en inwendig.

Kijkje van de boot naar Texel op den laadsteiger te Helder.

HOE HET GROEIDE

DOOR H. J. DEKKER

Het praatje begon in Kralingen.

's Morgens vroeg al, toen juffrouw Zabbel wat op de boterham ging halen in het komenijs-winkeltje van juffrouw Babel, werd het geboren uit den snoepgragen mond der eerste.

„Wat die Koymans gister toch laat thuis kwam,” klaagde ze. „Het was zeker al wel bij twaalf voor hij opdaagde. Je heb er niks mee te maken, maar je hoort het toch, dat zeg ik maar.”

„Wel gunst,” verbaasde zich juffrouw Babel. „Het is een ordentelijke man, dat niet, maar 't is zoo rumoerig boven je hoofd. En zoo lang als-t-ie nog opscharrelde. Het houdt je uit den slaap, zie je, dat is het maar. Het is zoo gehoorig bij ons, 't leek warempel wel of hij met de stoelen smeeft, zoo'n kabaal.”

De komenijsche woog de plakjes kaas bij, gaf een toewichtje en legde het vetvrij op de toonbank om het gesneden in te pakken.

„Och, dat manvolk, hè,” verontschuldigde ze schouderophalend.

„Koymans is geen kwaje man, altijd vriendelijk en zoo. Maar gisteren, zie je, ik wéét het niet, maar 't leek wel, of hij wat boven zijn theewater was.”

Juffrouw Zabbel zei het met een goedgunstig glimlachje en repte zich huiswaarts om de boterham te verzorgen.

Een paar uur later, de juffrouw van schuin-over-tweede-vóór kwam wat koffie opdoen voor het twaalf-uurtje, kon de komenijsche het groeiende duveltje reeds niet meer op het hart smoren.

„Die Koymans toch, hè,” verontschuldigde ze.

„Koymans?” nieuwsgierigde de ander. „Heb u het nog niet gehoord? Vannacht om over twaalf kwam hij smoordronken thuis. Juffrouw Zabbel klaagde vanmorgen over de herrie. Hij smeeft met de stoelen, dat de burens geen oog konden dichtdoen.”

„Zoo'n schijnheilige,” oordeelde de klant. „Als je-n-em ziet is-t-ie een heele mijnheer, maar o wee wat-ie achter zijn ellebogen heeft.”

De komenijsche leunde tegen de wandstelling of ze zich vol toewijding tot het babbeltje bepaalde en deed zoo nauwkeurig mogelijk het verhaal, van ochtend van juffrouw Zabbel gehoord. Alleen, of ze het plastischer wilde voorstellen, duidde ze nadere bijzonderheden een tikje aan.

„Het zou me niemendal verwonderen, als-t-ie z'n vrouw sloeg. Dat stille menschje zegt nooit wat, maar dat doet ze misschien juist, omdat ze wat verbergen wil.”

„Juffrouw Koymans? Die ziet er slecht genoeg uit den laatsten tijd. Zoo'n gemeene vent hè, dat-ie zich niet schaamt.”

„Dat manvolk weet niet, wat schaamte is,” wijsgeerde de verkoopster behagelijk en het gesprek hiermee afbrekend kwam ze met een rukje rechtop, om naar achter te gaan.

„'n Zaterdag. Goed wel, niet?” knikte de klant naar 't pakje koffie. „Schande vind ik het gewoon, schande.”

Ze ging heen naar den overkant, doch eer ze haar stoepje bereikte wilde het toeval, dat de schillenvrouw bij haar buur een bakje afval aannam. Deze gelegenheid leek haar te kostbaar, om onbenut te laten voorbijgaan.

„'n Schandaal vannacht, hè?” informeerde ze of de ander reeds iets wist.

En omdat dit niet het geval bleek, haastte ze zich, haar meerdere kennis te toonen. De schillenvrouw zette de handen in de zij en luisterde ook mee. Met hun drieën wierpen ze streng berispande, verafschuwende blikken naar de ramen, waarachter juffrouw Koymans haar ellende droeg.

„Stom, gewoon stömdronken was-t-ie, die Koymans. En geslagen dat-ie zijn vrouw heeft. Ik hoor het daarnet van juffrouw Babel. Schande vind ik het, de burens konden er niet van slapen.”

„'t Moest niet magge,” stelde de nieuw-ingewijde voor. „De politie moest er voor zorgen.”

„De politie, pff,” minachtte de vertelster, met 'n ironisch lachje en een hoofddrukje naar de schillenvrouw, of ze 't gehoorde bespottelijk vond. Doch gretig weer den draad van 't gesprek opvallend, dikte ze aan:

„En die twee stompers van kinderen. Voor het tuchthuis groeien ze op. Hoe kan 't anders met zoo'n vader?”

„Is dat zoo'n ellendeling?” groef de schillenvrouw een kanaaltje om méér nieuwtjes langs te laten toevloeden.

„'n Ellendeling?”

Ze hief den arm op met een gebaar van „ga

nou gauw door” en dan de hand met het pakje koffie bij de andere voor den buik, lichtte ze in.

„'n Ellendeling? 'n Huichelaar is het, dat zeg ik je. Als je-n-em ziet, de netheid zelf, maar achter z'n rug hoor je dat-ie z'n vrouw zoo slaat, dat de politie er aan te pas moet komen. En als ik haar was, liet ik me scheiden, dat deed ik.”

De verontwaardiging steeg, tot er noodwendig een afdalen op volgen moest. Toen haalde de koffiekooptster haar eigen bakje schillen, wierp nog een laatsten doorborenden blik naar de ondergordijntjes aan den overkant en liet verder haar nieuwtje aan zijn lot over, om voort te gedijen.

Nu waren er reeds vier menschen in de straat, die 't een en ander wisten van Koymans' laag karakter en tegen den middag kwam heel de wijk grondig op de hoogte met de gedragingen van den huichelaar. Inmiddels zorgde de schillenvrouw voor verdere verspreiding. Ze leunde het niet deur aan deur uit, doch toevallig, ze zamelde de grondstof voor haar kostwinning op Pompenburg, schoot het in haar herinnering. De dienstbode

„Landru,” knorde ze onverschillig. Dan, toch wel geneigd een praatje te maken, vertelde ze: „Heb je het nog niet gehoord van die Kooimen?”

„Wie Kooimen?”

„Wel, in Kralingen, in de Adamsstraat.”

„Adamshofstraat?” verbeterde hij.

„Nou ja, Adamshofstraat. Die heeft vannacht bijna zijn vrouw vermoord. Hij had delirium of zoo iets. En nou zit-ie natuurlijk in de gevangenis.”

„'n Mooi lid,” meende de fietsknecht.

„Z'n kinderen moeten naar het tuchthuis, zeker ook al een aardje naar d'r vaartje.”

„En wou je dáárom niet mee vanavond?” glunderde hij.

„Och vent,” verontwaardigde ze zich weer terug naar haar ontstemdheid.

Ze greep hem het boekje uit de hand, klakte de deur voor zijn neus dicht.

's Avonds, omdat er toch in den winkel weinig te doen viel, hoorde de slager het misdaadverslag van zijn knecht. Alsof hij in de uitoefening van zijn beroep beulseigenschappen verwierf, zoo gretig luisterde hij toe, om ten slotte te oordeelen:

„Ze moesten 'em vierendeelen.”

Dienzelfden avond in de Adamshof werden er heel wat neuzen achter de gordijntjes tegen de glazen gedrukt, in de nieuwsgierigheid der burens om wat naders te zien van het leven bij Koymans. En omdat er niets laakbaars voorviel, of juist omdat er niets laakbaars gezien werd, was de ergste babbelaarij den volgenden morgen reeds overleefd. Doch op den Binnenweg, waar de slager niet in staat kwam zilverder inzicht te krijgen, vormde het misdrijf het voornaamste gespreksonderwerp. Terwijl hij wreed het vleesch uitbeende, vertelde hij bloederig tegen de klanten van het drama in Kralingen. Tante Dien, een zuster van juffrouw Koymans, als gewoonlijk haar inkoopende doende, kwam op deze wijze van het geval te hooren.

„Die Kooimen wist het wel,” humorde de slager ruw, juist toen zij binnenstapte.

„Waar was het ook weer?” wilde een ander fijn weten.

„In de Adamshofstraat, gisternacht om drie uur.”

Adamshofstraat. Kooimen, Koymans, Koymans. Tante Dien luisterde geïnteresseerd en de verteller, bemerkend hoe zijn auditorium vermeerderde, begon maar weer eens opnieuw:

„'s Nachts om drie uur komt dat heerschap thuis, zoo besonken, dat-ie niet meer weet wat-ie doet. Zijn vrouw wil 'em naar bed sturen om zijn roes uit te slapen, maar jawel, daar had je 't lieve leven. Hij wordt woedend, vliegt haar naar de keel en dreigt, dat hij haar zal vermoorden. Zij gilt om hulp, maar de burens kunnen d'r niet

in. Ze duwen en schoppen tegen de deur en dat maakt hem zoo woest, dat hij het broodmes neemt en zijn vrouw een por geeft. Toen kwam eindelijk de politie en nam hem mee, de nor in. De kinderen, twee stompers gaan naar een opvoedingsgesticht en de vrouw ligt op sterven.”

Tante Dien, doodsbleek, volgde gespannen het heele verhaal, doch nauwelijks wilde de slager in nadere bijzonderheden treden of, vergetend dat ze haar boodschap nog niet gedaan had, snelde ze den winkel uit, naar huis, om een andere jurk aan te trekken. Koos dronk nooit, was nog nooit onbekwaam geweest, maar toch, die vreese-lijke geschiedenis en de noodlottige naamgelijkenis van het slachtoffer dat in dezelfde straat woonde als haar zuster, dreef haar om te gaan zien, wat er van aan kon zijn. Ze zou dan maar twee dubbeltjes verauto-omnibussen.

Tegen elf uur, hijgend van 't jachten, bereikte ze het huis van Koymans. De stilte in de straat stelde haar wel eenigszins geruster, maar toch bonsde haar hart nog in haar keel terwijl ze aanscheelde.

„Chut Dien, wat kom jij zoo onverwacht?” vroeg juffrouw Koymans blij-verrast.

Eerst kon tante Dien niet spreken, zoo viel haar een pak van het hart, dat haar zus gezond en wel voor haar stond, doch nadat ze een oogenblik rustig had zitten bekomen van de zenuwspanning, verhaalde ze het bij den slager gehoorde.

„Kooimen? Kooimen? Die ken ik hier niet in de straat,” zon het gewaande slachtoffer.

Dan, terwijl ze de koffie opschonk, glimlachte ze welvernoegd:

„En Koos, die heeft eergisteren overgewerkt. Daarom kwam hij wel wat laat thuis, maar dronken, nee hoor. Dat weet jij immers ook wel.”

EEN KOSTBAAR HANDJEVOL.
Twee jonge hondjes, die ieder een waarde van f 5000 vertegenwoordigen.

van het huis waar ze wezen moest, scheen wat uit haar humeur.

„'n Kwaje bui, juffie?” informeerde ze goedig onder 't leegschudden van het mandje.

„Bah, ik wou, dat 'k er uit was,” klaagde het meisje over haar betrekking.

„Nounou, zachies an. Trouwen is ook geen lolletje. Vanmorgen nog hoor ik weer wat moois. In de Adamshof, zekere Koymans, z'n vrouw lam geslagen. Smoor natuurlijk. Politie er bij en hij in den bak. Kinderen tuchtschool, vrouw halfdood. Je mag je wel driemaal bedenken eer je in 't schuitletj stapt, juffie.”

Mèt hief ze den wagenboom, duwde de kar voort en schreeuwde haar roep: „Schillen!”

Het praatje nam in de buurt van geboorte onrustbarende afmetingen aan, die in hoofdzaak, geresumeerd, hetzelfde bevatten als 't beknopte verslag der schillenvrouw. Met haar wagen reed het een half uur stadwaarts en kort daarna genoot het zelfs de eer per vlugger voertuig te worden verdergedragen. Toen namelijk de slagersknecht zijn bestelling kwam brengen en hij als gewoonlijk wat wou schertsen met de knappe dienstmaagd, beet ze kort van zich af.

„Nou breek me klomp,” dolde hij, „beleedigd?” Ze trok haar rechterschouder met een rukje op of ze zijn praatjes wou ontwijken.

„Ga je mee vanavond?” inviteerde hij plagerig. Ze schudde nijdig van nee, kortaf.

„Mannenhaatster, Landru is dood hoor.”

„Zoo,” bitste ze, terwijl ze het vleesch van hem aannam.

„Niet soms?”

Hij keek op van 't boekje, liet zijn potlood even stil in verbazing over haar toon.

STADSNIEUWS

Heden overleed, tot onze groote droefheid, door een tragisch ongeval,
pijn lieve Man en Kinderen, onze Zoon, Broeder en Behuwdbroeder

WILLEM FREDERIK VAN VLIET

in den ouderdom van 39 jaar;

Johan Willem

oud 15 jaar;

Willem Frederik Louis

oud 12 jaar;

Petrus

oud 7 jaar;

Johanna

oud 5 jaar;

Nellie

oud 11 maanden.

Een ontzettend ongeluk heeft plaats gehad in een woonschuit, liggende in de Jacob van Lennepkade. Daarin werd 's-morgens het gezin Van Vliet, bestaande uit man, vrouw en vijf kinderen, die er een vertrek van 5 x 2 M. bewonen, door kolendamp van een potkachelletje bedwelmd. Bij zes der zeven slachtoffers mochten de pogingen tot het opwekken der levensgeesten niet meer baten, alleen de vrouw keerde na een paar dagen tot bewustzijn terug. Zij had dus in één nacht haar man en vijf kinderen, waarvan het oudste 15 jaar, het jongste elf maanden was, verloren. Hierboven, naast de woonschuit waarin het gezin Van Vliet woonde, de aangrijpende overlijdens-kennisgeving waarin de vrouw het verlies van haar zes dierbaren bekend maakt.

Hierboven geven wij nog een overzicht van de begrafenisstoet der zes slachtoffers van het woonschuit-ongeluk en daarnaast een foto op het kerkhof — de kist met het jongste kind wordt grafwaarts gedragen. Een reusachtige menigte woonde de droeve plechtigheid bij.

Een noodlottig ongeluk op het politie-bureau op het Jonas Daniël Meijerplein heeft aan den politieagent Dirk Weesman het leven gekost. Toen 's-nachts om twee uur eenige agenten van den straatsdienst thuis kwamen en als gewoonlijk, hun koppels met sabel en revolver opgingen, viel een der revolvers uit den holster. Door den schok van den val ging het schot af en werd Weesman in den buik getroffen. Naar het Binnengasthuis vervoerd, stierf hij daar onder de operatie. Bij zijn begrafenis, die met politie-eer plaats had, werd zeer veel belangstelling betoond. Hierboven: De lijkwagen verlaat het Binnengasthuis.

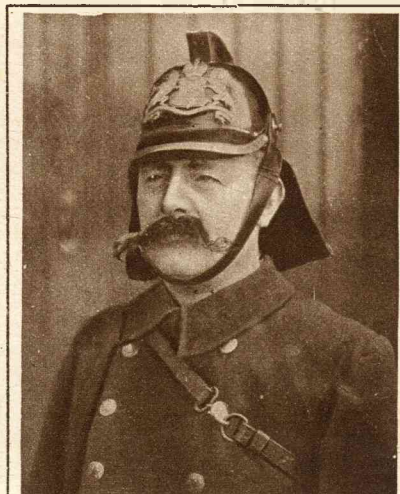
Een overzicht van den begrafenisstoet onderweg naar het kerkhof.

Mej. C. Demmink heeft een beeld van Jan van der Heyden vervaardigd voor een der nissen van het Stedelijk Museum.

Zoltán Székely, die met groot succes in het Concertgebouw optrad.

Hoofdbrandwacht C. J. Petersen, die zijn 25-jarig jubileum herdacht.

ONS KINDERHOEKJE

JOPIE

DOOR JOH. H.

Ze kon een jaar-of-vijf zijn. Ze had een frisch, wit gezichtje, vroolijk-schitterende, blauwe oogjes, die lichtten naast een gultig mopneusje, en daaromheen dwarrelde, wat verward in het spel, haar blonde haar, dat als een kransje om haar hoofdje neerviel uit den rand van een rood wollen mutsje. Haar manteltje was blauw en juist nauw genoeg om aan haar gestalte iets vlugs te geven van vroolijk klein meisje. Tweemaal hinkelde zij mijn raam voorbij en kwam toen stil terug. Ze drukte haar mopneusje tegen de ruit totdat het, vanbinnen-uit gezien, wit werd. Ze tuurde naar een plaatje in het boek, dat ik, voor het raam, te lezen zat. Ze deed het stil en stiekum, alsof ik het niet weten, haar niet zien mocht.

Ik sloeg een bladzijde om van het boek en het plaatje, waarop zij was afgekomen, verdween. Ze wilde heengaan. Ik zag op.

Het scheen haar wat te beteuten, dat ik haar had ontdekt, want het neusje werd aanstonds van de ruit teruggetrokken en kleurde van wit terug naar een vurig rood. Haar oogjes sloeg ze even neer.

Lang duurde dat echter niet. Haar blauwe kijkers straalden weer twinklend op en haar opgeheven handjes drukten een pias-achtig aangekleede pop van rood en geel en groen en blauw tegen de ruit, waarop haar neusje een wazig cirkeltje had achtergelaten.

„Kijk u 'ns!”

Haar kleine stemmetje piepte achter het raam in den schemerenden wintermiddag.

„Wat een mooie pop heb je daar!” bewonderde ik. „Hoe heet ze?”

„Jopie!” klonk een stemmetje helder van vreugde, achter mijn raam.

„Jopie? — Wat een mooie naam is dat! Van wie heb je Jopie gekregen?”

„Van Sinterklaas!”

De pop zag er nog spiksplinternieuw uit en de kleuren waren nog in 't geheel niet door modder of vuil onherkenbaar geworden.

Ik vroeg:

„En heb je er al dien tijd mee gespeeld?”

„Nee meneer!”

Het klonk bepaald wat kleintjes en een beetje terneergedrukt. Ik maakte de opmerking dat daar iets achter zat.

Ik vroeg weer:

„Wanneer heb je d'r dan gekregen?”

„Eergisteren pas....”

„Eergister? Maar het is al Maart! En dan komt Sinterklaas toch niet?”

„Nee....maar....ik was jarig!”

„O! Was je jarig! Maar je zei toch dat....”

„Ik heb Jopie ook van Sinterklaas gehad!” klonk het stellig terug.

Ik was er zeker van, dat aan Jopie een geschiedenis vastzat. Wat ik door woorden niet kon te weten komen, moest ik vernemen met iets anders.

Een toevallige reep chocolade, die ik op mijn bureau vond, bracht uitkomst. Ik schoof het raam open en gaf haar het zilverpapier-omwikkelde, kleurig gebanderolde plakje. Het hielp! Wel wilde ze, na een vriendelijk „Dank u wel, meneer!” verdwijnen, maar ik slaagde er toch zonder groote moeite in, haar voor het raam, dat ik open liet, om beter te kunnen luisteren, staande te houden.

Eerst wat aarzelend, later openhartig vlotter, vernam ik het volgende geschiednisje, dat ik belangrijk genoeg acht, om het mijn kleinen lezers en lezeresjes over te vertellen:

Ze heette Mientje Willems. Eenige dagen terug, den dag dat ze in het bezit van Jopie was gekomen, had ze haar vijfden verjaardag gevierd. De tijd waarop de geschiedenis begon, die zich rondom Jopie had afgespeeld, lag nog vóór Sinterklaas.

Maandag vóór het groote feest, had haar moeder, toen Mientje uit school kwam — ze was op een bewaarschool; — haar geroepen en haar opgedragen suiker te halen. Ze moest twee pond hebben en aanstonds thuiskomen, want moeder wachtte erop.

Vol moed ging Mientje op weg. Eerst moest ze de straat, waarin ze woonde, uitloopen, dan den hoek om, weer een stuk straat en dan, op den hoek van een zijstraat, had je den winkel. Het geld droeg ze, in een papiertje gerold, stevig in haar behandschoende handje gekneld.

Tot aan den winkel van den kruidenier ging alles goed. Daarbinnen betrekkelijk ook wel. Maar

toen ze weer buiten kwam....was het gedaan.

Dat kwam zoo. — Ik heb, geloof ik, al gezegd, dat de winkel op den hoek van een straat lag? — Welnu, daar waren eenige vriendinnetjes van Mientje — de namen meen ik te kunnen verzwijgen — aan het spelen: hoekenlet. (Volgens Mientje's verklaring lijkt dit spel veel op het bekende krijertje-spelen, met dit verschil dat het beslist op de vier hoeken van twee elkaar kruisende straten dient gespeeld te worden.)

Zoals dat meer voorkomt, ontving Mientje aanstonds een aanlokkelijke uitnoodiging, om mee te doen. Maar dat ging niet. Ten eerste moest ze de suiker thuis brengen en ten tweede mocht ze dien avond niet buiten spelen, omdat zij nog iets had goed te maken met Sint Nicolaas, die over eenige dagen komen zou.

Was Mientje nu aanstonds naar huis gegaan, dan had er hoogstwaarschijnlijk niets plaats gehad. Doch ze deed dat niet. Ze bleef kijken. — Van kijken echter komt: doen!.... en na eenigen tijd besloot ze één, maar dan ook niet meer dan één spelletje mee te doen.

„Ik wou heusch maar één spelletje mee doen,

zak met suiker, dien ze zoolang tegen een muur had gelegd....

Nieuwe schrik! Door het vocht van de straat was de zak heelemaal doorweekt en ze moest de zwakke plek met beide handjes vasthouden, om te voorkomen, dat het papier scheurde. Ze voelde, dat de suiker was geklont.

O, o!.... wat zou haar thuis wachten!

Met een meewarig stemmetje vertelde Mientje mij, dat ze bijna moest huilen van angst, maar ook van berouw.

Eensklaps.... een vreemd gevoel in haar handen.... een ruischend geluid.... een last, die lichter werd in haar handen....; toen was het gebeurd: de zak was gescheurd en de suiker lag op straat....

Mientje moest bijna nog huilen bij de gedachte aan al de ongelukken, die haar dien avond, het ééne na het andere, hadden getroffen.

Op haar geroep kwamen haar speelkameraadjes naderbij. Men was het er spoedig over eens wat hier moest gebeuren. Een der meisjes haalde een zak bij den winkelier, een andere haalde stoffen en vuilnisblik. De suiker werd opgeveegd en in den zak gestort.

Met een beklemd hartje en vervuld van angstige voorvoelens, ging Mientje daarop naar huis....

Moeder Willems ontving de kleine met een welverdiend standje en stuurde haar oogenblikkelijk naar bed. Mientje was blij, dat de zaak zoo eindigde.... Nu was ze tenminste alleen. Ze hield zacht, om een groot verdriet, dat haar bekreep.

Nog echter was alle leed niet geleden. Haar moeder kwam boven. Ze vroeg streng: „Mientje!.... Wat is er met de suiker gebeurd?”

Het kleine ding verborg zich zoo diep mogelijk onder de dekens en antwoordde angstig:

„Niets moeder!”

De moeder van Mientje was niet gewoon, dat haar dochtertje ooit jekte.

„Kom eens even boven de dekens, Mientje!” hernam zij weer.

Voorzichtig, angstig, bijna schuw, kroop Mientje boven de dekens uit. Ze zag haar moeder naast haar bedje staan met den geopenden zak suiker in de hand.

„Kijk eens, Mientje.”

Haar moeder hield haar de suiker onder den neus. Met schrik zag Mientje hoeveel vuil daarin lag. Bovenop zelfs.... een afgebrand lucifershoutje.

„Weet je heusch niet, hoe dat komt Mientje?”

„Neen moeder,” hield de kleine vol, bang voor nog meer straf wanneer ze haar eerste leugentje bekende.

Moeder Willems wachtte niet langer en ging regelrecht naar den winkelier, om daar haar klachten in te dienen.

De verwondering van den kruidenier laat zich begrijpen. Juffrouw Willems kon toch zelf wel begrijpen, dat hij die suiker niet had verkocht?

Ja, maar wat dan?

Plotseling ging den man een licht op. Een meisje was een zak komen halen....! Het vriendinnetje was spoedig gevonden, evenals de plaats, waar de suiker was gevallen.... Aan ontkennen viel niet meer te denken.

Mientje bekende onder tranen van berouw haar ondeugendheid. Ze beloofde veel....maar dat hielp niet veel.

Eenige dagen later was het Sint Nicolaas. Mientje had al weken van tevoren gevraagd, gezeurd om een pop, die ze in een winkel had gezien. Moeder had gezegd:

„Misschien.... Pas maar heel braaf op. Wie weet....met Sinterklaas....”

Maar Mientje had heelemaal niet goed opgepast en inplaats van de pop kreeg ze van Sint Nicolaas een briefje „dat ze veel gehoorzamer moest zijn en dat hij dan nog wel eens over de pop wilde denken....”

Tranen hadden weinig geholpen. Mientje was echter verstandig geweest. Weken lang had ze braaf opgepast en eindelijk, met haar verjaardag, had ze de belooning voor haar goed gedrag ontvangen in den vorm van — Jopie.

En met haar heldere stemmetje, dat na een droefgeestigen toon, op het einde van haar verhaal weer vroolijk klonk, besloot ze:

„En nou zal ik nooit meer stout zijn, meneer!... Ik doe heel vlug mijn boodschappen en jokken....nee hoor, dat is voorgoed afgelopen....” Vroolijk huppelde ze weg.

VERDIENDE LOON.

meneer,” bevestigde de kleine meid uitdrukkelijk.

Dat ééne spelletje groeide aan tot drie. Mientje „was 'm”, zoals dat heet. Vol moed begon ze te loopen om, zodra mogelijk, haar rol van vangster aan een ander over te kunnen dragen en naar huis te gaan met de suiker, waarop moeder wachtte.

Nu ze eenmaal een ongehoorzaamheid had begaan, scheen het geluk voorgoed van haar te wijken. Haar kouseband brak plotseling.... De gevolgen daarvan laten zich begrijpen: haar linkerkous zakte tot op haar schoentje.

In vurige bewoordingen verkondigde Mientje met een air van al vroeg jonge dame zijn, dat het slordig stond, om met een afgezakte kous te loopen en dat zij dat nooit zou willen doen. Ze was dus gedwongen om onder het loopen met haar linkerhand de zakkende kous op te houden. Dat bemoeilijktte haar niet weinig in het loopen. Ze slaagde er dan ook niet in één harer medespeelsters te vangen.

Het werd donker. De lantaarns waren reeds lang op. Toen herinnerde ze zich moeders opdracht.

Met schrik hoorde ze van een voorbijganger, dat het reeds over vijven was. Ze wilde wegloopen. De meisjes vonden dat echter flauw. Ze lachten haar uit, omdat ze niet harder kon loopen.

Het moest dan maar! Mientje liet haar kous zakken en slaagde er, met een bloot linkerbeentje in, één der meisjes te vangen.

Goddank! Eindelijk kon ze naar huis.

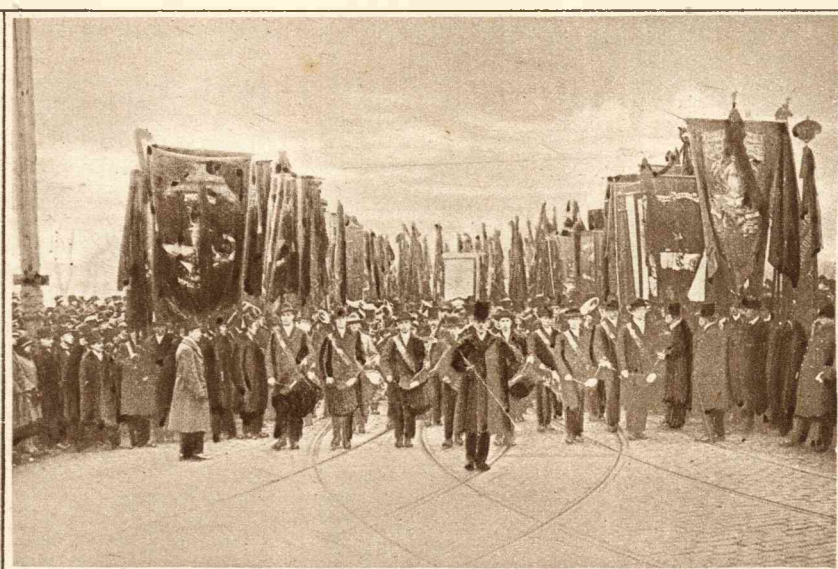
Wat zou moeder wel zeggen....?

Ze haalde haar kous op en.... op het eene ongeluk volgde het andere.... Ze ging naar den

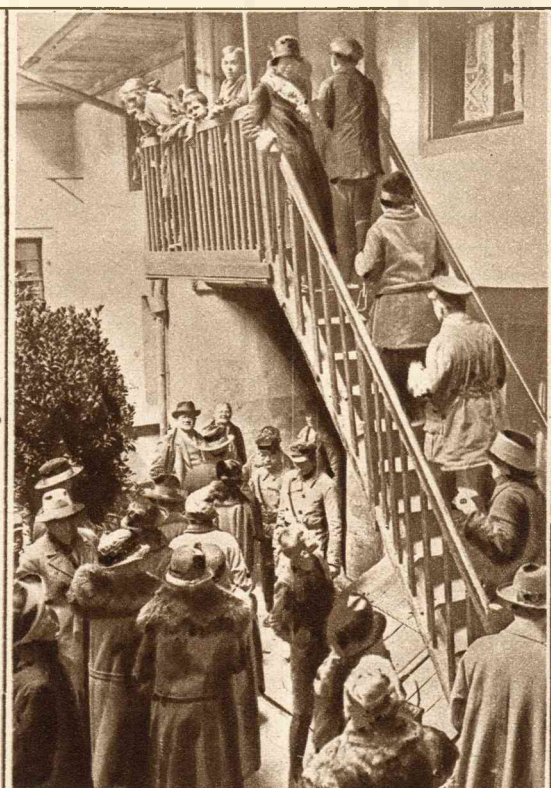
WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

Van de Voorjaarsmesse te Leipzig nog een kiekje: een fragment n.l. van den befaamden reclame-optocht.

De begrafenis van Branting, den Zweedschen oud-premier. De vereenigen met vaandels in den lijksstoet.

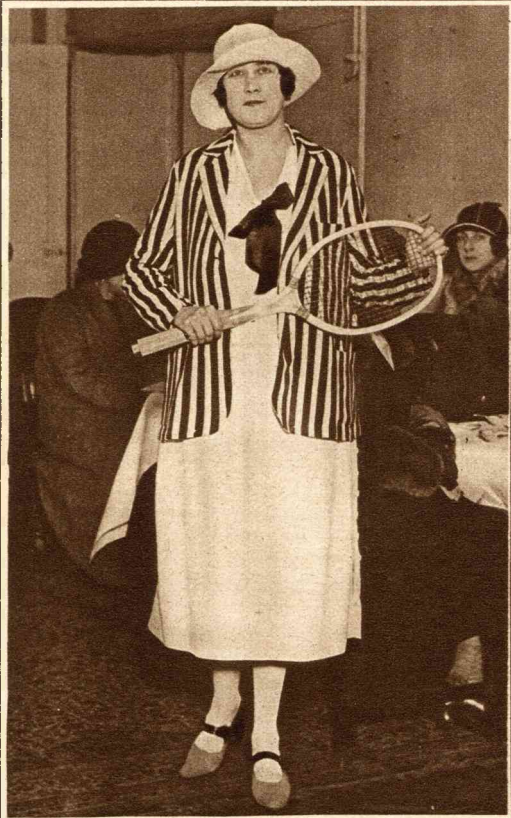

Eberts begrafenis te Heidelberg. Links: het geboortehuis van Ebert met rouwtooi. Midden: deputatie van Turksche studenten in den begrafenisstoet. Rechts: tal van bezoekers komen in deze dagen de kamer bezichtigen, waar Ebert geboren is.

Eberts begrafenis te Heidelberg. Links: gendarmen dragen de lijkstaf ten grave. Rechts: de begrafenisplechtigheid op het kerkhof te Heidelberg. Een haag van vaandels omringt de lijkbaar.

DE VROUW EN HAAR RIJK

casques en tunieks in aanmerking komen. Als iets heel fijns en bizonders zullen ze ook wel voor ochtendjaponnen dienst doen. Ge begrijpt, welk een schitterend effect dit oplevert, welk een gratie daaruit spreekt, mits de bezitster van zulk een peignoir, hem weet te dragen met een zeker charme.

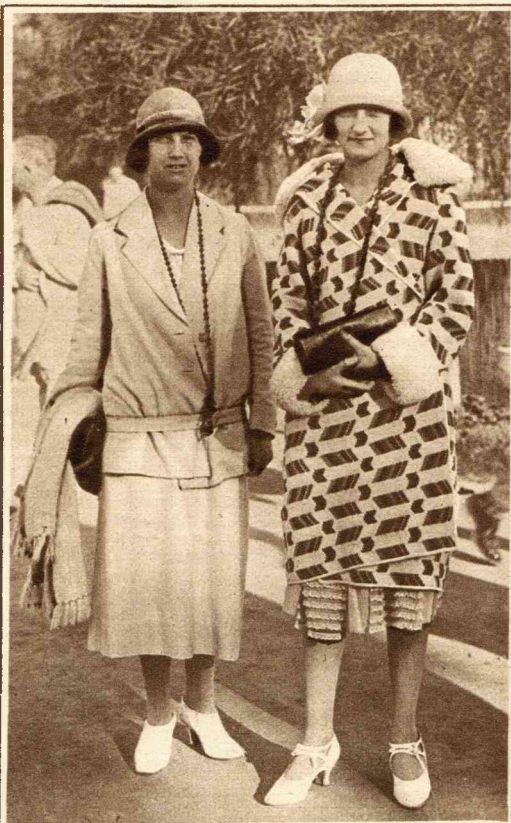
Toch ziet men in de nouveauté's weer bloem-motieven, welke echter als extra nieuwtje tot ruiten gearrangeerd zijn, zoo dat de bloemstengels groote vierkante vakken vormen. ANNIE M. M.

DE JUISTE PARFUM.

Het aanwenden van parfum is een mode, of, beter gezegd, een gebruik, dat teruggaat tot de dagen van de koningin van Saba. De uiterst beschaafde volken der Oudheid, de Romeinen en de Grieken —

Het voorjaar komt!

Sportcostuumpjes

Nu de jongeren onder ons er binnen enkele dagen over zullen gaan denken, haar sportgarderobe eens wat aan te vullen of te vernieuwen, zullen de vlugge modelletjes van nr. 1, (op een modeshow te Londen gezien) of van nr. 4 (van de wedstrijden te Cannes: de draagster is prinses Elisabeth van Griekenland) en evenzeer de beide andere vroolijke toiletjes haar bij de bepaling harer keus wel kunnen helpen in de richting der laatste modes op sportgebied.

om niet te spreken van de oude Egyptenaren; Toet Ankh-Amen's grafstede in het Dal der Koningen heeft een duidelijk beeld gegeven van de schoonheidsverzorging dier dagen — dweepten met welriekend water en geurige zalven. En later, door alle eeuwen heen, bespeurt men den parfümgeur in tal van variaties en alle mogelijke schakeeringen.

Dit kleine geschiedkundige overzicht heeft niet zoozeer een bedoeling van leerzaamheid als wel die, het geweten gerust te stellen van zoo menige dame, die een zwak heeft voor fijn parfüm. Daarin zit niets slechts — als de beurs het toelaat — maar bij de keuze van een parfüm en bij

het gebruik ervan wordt al te dikwijls gezondigd tegen den goeden smaak. Het is volstrekt niets nieuws, dat een dame haar parfüm zoodanig moet kiezen, dat het bij haar bijzonder karakter, bij haar individualiteit past.

Maar wat beteekent dat?

In het Noorweegsche tijdschrift Hjemmet wordt de verklaring gegeven van die beteekenis. In plaats van te zeggen, dat een parfüm zich moet aanpassen bij de individualiteit, zou men hetzelfde als volgt kunnen omschrijven: Het parfüm is in drie categorieën te onderscheiden: in parfüm voor blondines, voor brunettes en voor zuidelijk-donkere dames.

Een blonde dame doet het best, zich te houden aan een bloemenparfüm. Dat past het best bij haar uiterlijk en in de meeste gevallen ook bij haar wezen. De keuze is groot genoeg: roos, viooltjes, siringen enz.

Een brunette doet verstandig, een samengesteld parfüm te kiezen, een „combinatie.” Ook op dat gebied, in iederen parfümeriewinkel zal men het bevestigd kunnen hooren, bestaan een groot aantal variaties. Een dame met een zuidelijk, exotisch uiterlijk, met een eenigszins olijkleurige gelaatskleur en zwart haar, zij alleen kan het zich veroorloven een van de Oostersche exotische parfüms te gebruiken, die dikwijls een zuiver fantastische aantrekkende macht uitoefenen op menige bakvisch met goud-blond haar en blauwe vergeetmijnetjesogen.

Erkend dient, dat het ten aanzien van het vraagstuk van het juiste, passende parfüm moeilijk is, de juiste beslissing te nemen. Hoevele dames bepalen haar keuze enkel naar de fraaiheid van den flacon of van het met zijde gevoerde étui!

Anderen weer willen tot iederen prijs alleen dat koopen, wat de nieuwste mode is of zijn moet, al is het ook in volstrekten strijd met haar individualiteit. En behalve de keuze bestaat er voor menig-een nog een moeilijkheid: het juiste maathouden bij het gebruik. Een dame, een echte dame, of zij 17 of 60 jaar is, mag niet geuren als een parfümeriewinkel. Een zwakke ademtocht, een discreet wolkje is voldoende. Alle teveel is hier leelijk.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembourss 60 ct.)

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telefoon No. 43421, AMSTERDAM. Plaatselijke vertegenwoordigers gevraagd.

HET VOORJAAR KOMT!

Wij krijgen zoo'n echt verlangen naar de lente. We hebben nu genoeg van den winter, die geen winter was en verlangen naar herleving van wat nu te slapen ligt.

Als de storm heeft uitgeloeid en alle elementen van geweld tot rust gekomen zijn, dan eerst zal de lente haar intrede doen. En, hoe lang kan dat nog duren, en... zal zij dan wel aan onze verwachtingen voldoen... of zal zij weer één groote teleurstelling zijn, evenals zoovele malen... Maar laten wij geen pessimisten zijn, wij willen zelfs het voorjaar tegemoet loopen, misschien verlokken wij het wel om daardoor wat vlugger aan te stappen en eerder ons landje binnen te komen... Wij gaan de lente binnen halen... door onze voorjaarskleeding te kiezen. Wij komen daardoor in een heel lichte en blijde stemming. Wij tasten de soepele, teere stoffen van wonder-mooie kleuren en denken ons in, welk een resultaat dit zal opleveren als wij ons er in gehuld hebben en te midden der lente-natuur wandelen.

Wij kijken met verrukking naar de mooie crêpes, welke in alle mogelijke kleuren en soorten verkrijgbaar zijn. Er zijn de wollen crêpes, crêpe-marocain, zijden crêpe, katoenen- en voile-crêpe, o, te veel om op te noemen.

Ik vind deze soort stof bijzonder elegant en voor elke vrouw geschikt, daar de soepelheid

ervan tot haar gratie zeer bijdraagt. Zelfs de niet slanke vrouw wint er bij, daar de zachte valing der plooiën de lijn van het lichaam tener maakt. Natuurlijk speelt de ruiten-crêpe een groote rol bij al de soorten van dessins.

Maar de nieuwe Oostersche teekeningen zullen ook veelopgang maken.

Deze veelkleurige crêpes zullen vooral voor de moderne

Onze Specialiteit:

POLKA KNIPPEN EN KAPPEN

Dames Haarwasschen en

Onduleeren f 1.25

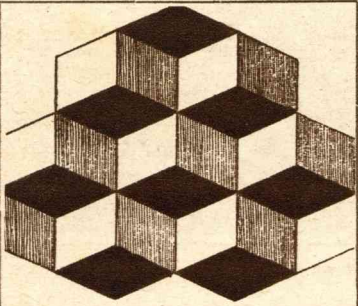
Onduleeren en Kappen . . . 0.75

Haarverven - Manicure - Massage

MAISON BOLTEN

Kalverstraat 177, 1ste Etage.

Abonnementen speciale prijzen.

HET HOEKJE VOOR DE WINTERAVONDEN

EEN OPTISCH BEDROG.

Bedrog? Eigenlijk is het dat niet. Wat er staat, staat er werkelijk, het is alleen maar de wijze waarop men het ziet. De vraag is, hoeveel houtblokken er in bijgaande figuur te zien zijn.

Natuurlijk zes! roept ge uit, is dat nu een vraag?

Zes? Ik zie er zeven!

Zeven? hoe kom je er aan — o, ja, toch. Dus er zijn er zeven, ja, nou zie ik het. Maar hoe kom ik dan eerst... Als je me nou! Nou zie ik er maar weer zes! Hoe zit dat dan toch, zooveel waren het er toch.... ja, zie je wel, zeven.... neen toch zes.... zeven.... Ik schei er mee uit, is me dat een gedwarrel voor m'n oogen!

OPLOSSING .KRUISWOORDENRAADSEL No 4

Het aantal inzendingen op dit kruiswoordenraadsel was merkwaardig veel geringer dan dat op de vorige drie. Zou de liefhebberij in het Kruiswoordenraadselen er nu al afgaan? We kunnen het niet gelooven. Als we zien hoe in Amerika en in Engeland dit leerzame tijdverdrijf als het ware geworden is tot een manie, tot een plaag voor de samenleving, dan kunnen we niet gelooven, dat men er hier te lande al zoo spoedig genoeg van heeft. Al willen we daar aanstonds aan toevoegen, dat we nooit gedacht hebben, dat het ook hier een manie, een ziekte zou worden — daarvoor is ons volk te nuchter, gelukkig.

Was het ditmaal dan zooveel moeilijker dan de vorige keeren?

Het schijnt wel zoo, al kunnen wij het ons niet goed voorstellen.

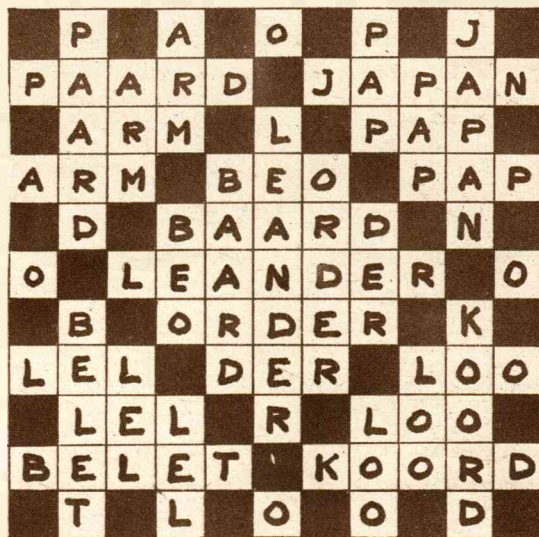
Enfin, we zullen maar kalm afwachten wat No. 5, dat we de vorige week publiceerden, zal opleveren en mocht het werkelijk blijken, dat de liefhebberij er af gaat, dan zullen wij, die de aller-eersten waren, die het Kruiswoordenraadsel in Nederland introduceerden — al blijft dan ook een ander blad in Amsterdam met zijn gewone lawaai-reclame, die het met de waarheid niet zoo nauw neemt, beweren, dat hij de eerste was — ook weer de allereersten zijn, die er mee uitscheiden.

Het hangt dus van onze lezers zelf af, of wij er mee zullen doorgaan of niet. Stellen zij er prijs op, dat ze dan ook de oplossingen inzenden; alleen uit het aantal ingekomen oplossingen kunnen wij beoordeelen of de liefhebberij er nog is — een anderen maatstaf hebben wij niet.

Dat nu plotseling het aantal ingekomen oplossingen een paar duizend minder is, dan 14 dagen

geleden, komt ons echter vreemd voor. Dat men twee dagen korter tijd gehad heeft om naar de oplossingen te zoeken, kan toch de reden niet zijn. Enfin, we zullen maar afwachten.

Hieronder vindt men de oplossing van ons vierde Kruiswoordenraadsel.

De prijzen werden als volgt gewonnen:

EEN FRAAI ROOKSTEL:

C. de Vries, Vennepstr. 43, Nieuw-Vennep, Haarlemmermeer.

EEN MOOI THEELICHTJE:

Jac. D. Veldheer, Pieter Lastmankade 93111 A'dam.

EEN COURANTENHANGER:

Corn. Vorst, Halmaheirstr. 43, A'dam.

EEN BORSTELGARNITUUR:

W. Brouwer, Adelheidstraat 58, Bussum.

EEN LUXE KLOKJE:

Mej. Adé Sauer, Ten Hovestraat 25, den Haag.

EEN LUXE BEELDJE:

W. Bakker, P. C. Hooftstraat 21, Amsterdam.

EEN SIGARENKOKER:

Edgard Collumbien, Nekkersbergdreef 50, Gent, België.

EEN DOOS LUXE ZEEP:

A. J. P. L. Nooteboom, Zandvoortschelaan 117, Heemstede.

EEN PAK FIVE O'CLOCK TEA:

E. Gerdes, Rozenlaantje, Laren (N.H.); Mevr. Velleman, Valeriusstr. 68, A'dam.

EEN BUS AMSTEL CACAO VAN 1/2 POND:

L. H. van Roosmalen, W. Passtoorsstr. 49, A'dam; mej. C. C. de la Bie, Ger. Doustr. 34, A'dam.

Terwijl de 5 uitgeloofde boekwerken en de 5 groote kaarten van Nederland aan nog tien andere eveneens door het lot aangewezen goede oplosers zullen worden verzonden.

Volgende week een nieuw Kruiswoordenraadsel.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”, „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen

Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

Huwelijk

Een verstandig man zal gaarne trouwen met een meisje, dat goed kan knippen. Zendt dan f 1.50 en deze bon aan **Casano**, Bilderdijkstr. 15 rood, Haarlem, en U ontvangt franco een boek met duidelijke uitleg aangaande knippen, waarin 74 modellen van Dames- en Kinder- boven- en onderkleeding. Tevens 4 apparaten waarvan een ieder, zonder rekenen of teekenen in 17 maten kan knippen: blouses, japonnen, mantels, klokjassen, klokjassen, kragen, sportpakjes, matrozenpakjes, damespantolons en alle onderkleeding. Het boek bevat verder uitleg en modellen voor het maken van hoeden.

Deze BON is geldig tot 26 Maart.

Zonder Bon f 3.60.

Remboursement 35 cent hooger.

De meest aanbevelenswaardige lectuur voor ieder huisgezin is

DE LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der DRUKKERIJ BERGER — DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld bij den Boekhandel, f 3.50. Franco per post f 4.—

Vooruit betaalbaar.

PETROLEUMKACHELS

van REEDERS

N.Z. Kolk 17

zijn de Beste.

Dit is het nieuwe

Perfected EVERSARP

metgezel van de WAHL PEN

SLECHTS één draai aan den dop en de potloodstiften, ter vulling, zijn voor het grijpen — de illustratie toont het duidelijk aan. Dit is één der vele voordeelen van het nieuwste Eversharp vulpotlood.

Het laatste model Eversharp vulpotlood kan niet verstopt raken. Bovendien is het 't vlugst vulbaar potlood, slechts bestaande uit 7 onderdeelen.

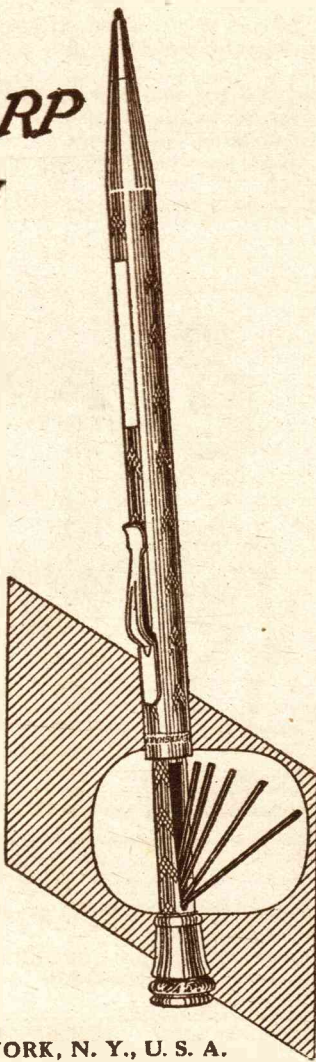
Gegarandeerd wordt, dat het Eversharp vulpotlood, bij doelmatig gebruik, steeds goed zal blijven functionneeren.

Alom verkrijgbaar en bij de Importeurs

BLIKMAN & SARTORIUS AMSTERDAM.

Let op den naam Wahl-Eversharp op het potlood.

THE WAHL COMPANY, NEW YORK, N. Y., U. S. A.

HAARWERK en HAARVERVEN

zijn zaken van vertrouwen

De dame, die hiervan verzekerd wil zijn, laat zich bedienen door

J. H. KLERKS

Weteringschans 169 - Amsterdam

Telef. 44363

20 Salons voor haarverzorging. Geen tijdsbespreking.

Specialiteit in Tamme Konijnen.

BETLEM'S WILDHANDEL

N. Z. VOORBURGWAL 57 - 59. TEL. C. 1515.

Eigen Mesterij:

Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.

Een aantrekkelijk blad dat gaarne wordt ingezien en gelezen is zeer zeker „De Stad Amsterdam.” Dat het wordt doorgezien bewijst ons de enorme toezending van antwoorden die wij op ONZE PRIJSVRAGEN mogen ontvangen. n bewijs van medeleven met alles wat in De Stad vermeld wordt. Datzelfde geldt natuurlijk onze advertenties ook Kan 'n adverteerder meer wenschen?

STOOMWASSCHERIJ NEERLANDIA

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT

(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)

TELEFOON 33908

DE LAATSTE BLADZIJ

GEEN KANS.

„Waarom ziet de kapper er zoo bedrukt uit?“
„Hij heeft tegenwoordig zoo veel vrouwelijke klanten en nou kan hij niet meer aan 't woord komen.“

HET GEHEIM.

„Ik vergat je gisteren nóg te zeggen, dat wat ik je vertelde van de Jansen's een geheim was.“

„O, dat heb ik niet begrepen! Dat spijt me!“

„Je hebt er toch met niemand over gesproken, hoop ik?“

„Wel nee, ik wist immers niet, dat 't een geheim was!“

NIET NAAR WENSCH.

„Heb je met vader gesproken?“ informeerde de jongedame.

„Ja,“ zei de aanbieder, die het liever nog wat uitstelde.

„En?“

„Ik kwam hem tegen op straat en zei: „goeden avond“. En toen zei hij ook: „goeden avond“.“

MOEDER'S OORDEEL.

„Wat doet jouw vader?“ vroeg het nieuwe buurmeisje.

„Moes zegt, dat hij nooit meer doet dan hij moet,“ zei het kleine jongetje.

SLIMMERD.

„O oom, dat dubbeltje, dat u me gegeven hebt, is door een gaatje uit mijn zak gevallen!“

„Hier dan, hier heb je een ander dubbeltje.“

„Zou een kwartje niet veiliger zijn, oompje?“

MIS.

„Je moet meer beweging nemen — iedereen dag een flinke wandeling maken. Wat is je beroep?“

„Ik ben brievenbesteller, dokter.“

HET BESTE DEEL.

„Ik stond al op 't punt van trouwen, toen ik ontdekte, dat mijn meisje maandelijks een rekening van haar modiste kreeg van ongeveer vijfhonderd gulden.“

„En toen heb je het uit gemaakt?“

„Natuurlijk. En ik ben nu met haar modiste getrouwd.“

HERINNERING?

„Die kamer doet me aan een gevangenis denken,“ zei de lastige gast knorrig.

„Is 't heusch waar, meneer?“ zei de hotelhouder, die genoeg begon te krijgen van al de aanmerkingen. „Als u 't zegt, zal 't wel zoo wezen. Ik ben nog nooit in de gevangenis geweest.“

TWIST.

Zij: „En je moet me al m'n brieven terugsturen!“

Hij (redacteur): „Heb je er postzegels voor antwoord in gedaan?“

OMSCHRIJVING.

„Heb jij je koe verkocht? En nogal geslaagd?“

„Nou, ik heb er niet zoo veel voor gekregen als ik verwachtte, maar dat verwachtte ik ook niet.“

VOORUITGANG.

„Je broertje heeft vioolles, niet? Maakt hij goede vorderingen?“

„O ja, we kunnen nou al hooren, of hij z'n viool stemt, of dat hij speelt.“

NIET VLEIEND.

„Zij: „Bevalt het getrouwde leven je niet beter dan het vrijgezellenleven, mannie?“

Hij: „Och ja, dat geloof ik wel.“

Zij: „Was het vrije leven erg naar je zin?“

Hij: „O nee, heelemaal niet.“

ZWAAR OP DE MAAG.

„Jij denkt nooit eens aan mij en om wat ik doe,“ snikte het jonge vrouwtje bij den eersten twist.

„Nou ben je onrechtvaardig,“ verdedigde de jeugdige echtgenoot zich. „Ik heb den halven nacht wakker gelegen en ik dacht aldoor aan jou en aan die taart, die je gisteren gebakken hebt.“

MERCURIUS'
KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL
Singel 383 - Amsterdam - Telefoon 47400
Schrijfmachine Linten f1.— p. stuk.

BESTRAFFING.

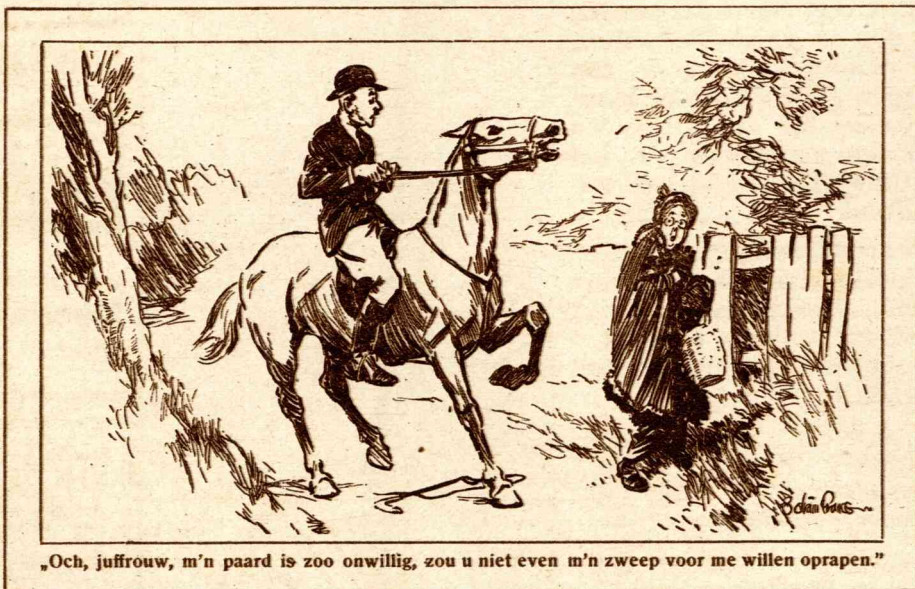
„Toen ik zoo oud was als jij, liet mijn vader me 's avonds nooit alleen uitgaan,“ zei de vader, die tevergeefs trachtte zijn autoriteit te doen gelden.

„Dat was me dan ook 'n mooi soort vader!“ vond het verwerende zoonkje.

Toen werd de vader boos.

„'n Heel wat betere vader dan die van jou, hoor!“

En waarschijnlijk had hij gelijk.

BESCHIEDEN.

Mevrouw Jansen: „Heeft je man al vroeg in zijn leven geluk gehad?“

Mevrouw Gerritsen: „Ja, hij was pas drie-entwintig, toen we trouwden.“

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM“
Kalverstraat 28 - Amsterdam
Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

KINDERVRAAG.

„Huilen negers ook wel eens, moesje?“

„Dat zal wel, schat.“

„En huilen ze dan inkt?“

VEELBELOVEND.

„Dat meisje, dat boven je woont, is een veelbelovende zangeres, niet?“

„Weet ik niet. Maar als ze alleen maar wilde beloven, dat ze nooit meer zingen zou, was ik al best tevreden.“

HET JONGE PAAR.

„Zou je denken, vrouwtje, dat de gordijnen vuil zouden worden, als ik rookte?“

„Wat ben je toch een schat om daar aan te denken! Natuurlijk worden ze er vuil van, lieverd!“

„Neem ze dan maar af!“

BEROUW.

„Het spijt me, meneer de rechter, dat ik het horloge heb gestolen.“

„Het doet me genoegen, dat je ten minste berouw hebt. Waarom spijt het je?“

„Ik dacht dat 't goud was, meneer de rechter, en 't is maar doublé.“

COMPLIMENT

„Jantje, als ik zeg: Ik ben jong — welke tijd is dat?“

„Verleden tijd juffrouw“

CHINEESCHE SPREEKWOORDEN.

Berouw is de lente der deugd.

Op kleine dingen letten is de spaarzaamheid der deugd.

Spotternij is de geestigheid van den laster.

Wie behagen in de ondeugd en verdriet in de deugd vindt is in beide nog een nieuweling.

De menschen kan men ontberen, maar een vriend heeft men noodig.

Het ceremonieel is de geur der vriendschap.

Het genoegen van wel te doen is het eenige, dat niet slijt.

De deugd beoefenen is de wetenschap der mannen, en van de wetenschap afstand doen is deugd der vrouwen.

De geest der vrouwen is kwikzilver en haar hart van was.

De nieuwsgierigste vrouwen slaan gaarne de oogen neder om aangezien te worden.

Als mannen bij elkander zijn hooren zij elkaar; meisjes en vrouwen bekijken elkander.

Een door den wind omgewaaide boom had meer takken dan wortels.

Groote zielen hebben wil; de overigen hebben slechts wijsvragen.

Behandel uwe gedachten als gasten en uwe wenschen als kinderen.

Eén dag is zoo veel als drie voor hem, die alles op den rechten tijd doet.

Wat niet dringt moet men schielijk doen, om op zijn gemak te kunnen doen wat dringt.

Tot den roem gaat men in door het paleis, tot geld door de markt en tot deugd door de woestijn.

De waarheden, welke men het minst gaarne hoort, zijn juist die welke men het best behoorde te weten.

Iedere dwaling heeft slechts haren tijd; maar de allerkleinste waarheid blijft na honderd millioenen zwarigheden, sophisterijen, uitvluchten en leugens nog altijd wat zij was.

Hoe minder toegevendheid men voor zichzelf heeft, des te meer zal men die hebben voor anderen.

GEBRS. PRINS
— OPTICIENS —
Kerkstraat 52 h/d Leidschestr.
Bilderdijkstr. 68 h/d Clerqstr.
Tolstraat 93 h/d v. Woustraat
— AMSTERDAM —